

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 389 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 300 SIT (1,25 €)
3. novembar 2006.

✓
JAHAG LUTALICA

★ DOK HOLIDEJ ★

389

Frenk Larami

JAHČ LUTALICA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 389

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

SOUTHWEST DRIFTER

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25 X 2006.

Tržište: 3 XI 2006.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – SOUTHWEST DRIFTER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Iako je pregazio reku misleći da tako zavarava trag goniocima, Kirk Kendel je shvatio da mu trik nije uspeo.

Sunce se spuštalo prema zapadu, odnosno prema Sent Džozefu iz koga je upravo izjahao sa najlepšim snovima o bogatstvu. U stvari, mogao se zakleti da su mu sreća i blagostanje nadohvat ruke.

A sada su ga gonila trojica jahača i Kendel je osećao dah smrti za vratom.

Naravno, on nije bio nikakva kukavica, ali je kao trezven čovek znao da protiv trojice poluprofesionalaca nema nikakve šanse.

Njegovo uzano koščato lice bilo je prekriveno kapima slanog znoja čiji je ukus s vremena na vreme osećao na usnama. Šešir, ukrašen zmijskom kožom pekao ga je kao da je od usijanog železa, dok su mu košulja i prsluk bili potpuno zalepljeni za kožu.

Naravno, on se nije predavao i đavolski je gonio životinju pod sobom; pored toga, stalno se osvrtao neprekidno iščekujući da će ih ugledati na nekom brežuljku ili nazreti njihove siluete kroz retka stabla obližnjih šuma. Znao je da mu se trojica gonilaca sve više približavaju i da je nada za beg sve manja. Osim toga, konj koga je jahao sve više je pokazivao znake iscrpljenosti i svakog časa se mogao srušiti u travu.

Za tren se okrenuo u sedlu. Da li su mu izgubili trag? Ili su možda odustali?

Ne, to nije bilo moguće, jer je Džerald Brent je bio u stanju da protivnike goni sve do pakla. A njegovi vukovi, od kojih su mu trojica bila za petama, bili su prava napast za onoga na koga se okome.

Odjednom se trgao pošto mu se učinilo da u daljini vidi dim. Da li je to bila neka kuća? Bilo bi dobro da je tako pošto mu je odmoran konj trebao više od svega. Naime, to bi mu dalo određenu prednost i možda spasilo život. Zategao je uzde i lagano se penjući padinom, skrenuo na tu stranu.

Iako je bodrio konja i molio se da izdrži još malo, životinja je na samom vrhu pala na prednje noge, a onda klonula celim telom. On je nekako uspeo da se baci u stranu i izbegne da ga zgnječe mokri uzdrhtali bokovi vernog konja na izdisaju. Psujući, dočekao se na ruke i bacio pogled iza sebe.

Dolazili su!

Sada ih je jasno video u uvali. Jahali su ravnomernom brzinom, sigurni da im plen neće pobeći. Razdvajala ih je svega jedna milja.

Nije mu ništa preostalo nego da ustane i potrči do samog vrha: kada se našao gore i pogledao napred, lice mu se ozarilo. Dole se stvarno nalazila kuća, mali ranč stešnjen između dva šumovita proplanka i obasjan zracima zalazećeg sunca.

Ali, za Kirka Kendala on je bio vredniji od zlata.

Kao bez duše, potrčao je niz padinu. Kada mu se već sasvim približio, zastao je da uzme vazduh. Ugledao je dva konja u koralu nedaleko od glavne zgrade i lice mu se razvuklo u osmeh.

– Moji su! – povikao je glasno.

Naravno, nije mario što su neosedlani. Mnogo važnija od toga bila je činjenica da su odmorni: uzeće i drugog sa sobom kako ovima iz potere ne bi palo na pamet da i oni prisvoje jednog i pošalju za njim najboljeg čoveka, Midža Donera, recimo. Taj je bio pravi hladnokrvni ubica.

Preko ograde korala bile su prebačene neke šarene krpice. Kirk ih je hitro zgrabio i bacio ridanu preko leđa. Konj je malo ustuknuo i zatresao glavom, ali je odmah uspeo da ga smiri.

U tom času na kući se otvoriše vrata; Kendel se zgrči, a prst mu krenu ka obaraču.

– Ko je to tamo? – dopro je do njega snažan muški glas.

Malo je podigao glavu i na tremu ugledao muškarca u kariranoj košulji i pantalonama na tregere. Bio je visok, krupan, širokih ramena i lica obraslog bradom.

Kirk nije imao vremena za bilo kakva objašnjenja. Bez razmišljanja je pritisnuo okidač i opalio.

Čovek na tremu je posrnuo i ispustio oružje iz šaka. Odmah zatim, neko iza njega je vrisnuo.

Kendal je opalio još jednom, a onda se bacio ridanu na leđa. Slobodnom rukom je dohvatio uzde drugog konja i povukao ih prema sebi. Zatim je divljački mamuznuo životinju i poterao je

u galop. Za njim su odjeknuli hici, ali su mu prozujali visoko iznad glave.

Glasno je uzdahnuo; odmorni konji bili su njegova poslednja nada.

Ali, dok je pešačio i hvatao konje, gonoci su mu se još više približili tako da se razdaljina smanjila i svakog trenutka mogao ga je pogoditi smrtonosni kuršum. U jednom trenutku je pomislio da baci onu prokletu stvar kako bi ih zadržao, ali je odmah odustao. Naime, od početka je ušao u igru na sve ili ništa. Zato je pustio drugu životinju, a on plegao po konjskom vratu, svestan da je u pitanju trka na sve ili ništa.

No, sudbina je htela da se tu završi njegov život. Samo je osetio udar, a onda mu se učinilo kao da ga je udarila neka džinovska ruka i odbacila ga u visinu takvom žestinom, da se još u vazduhu prevrnuo i kotrljao čitavih deset jardi niz strminu dok se nije zaustavio pored jednog žbuna. Što se tiče konja, on je brzo odgalopirao dalje, oslobođen neprijatnog tereta i nemilosrdnih udara mamuzama.

Kendelovo telo sada je nepomično ležalo u kržljivoj travi.

Neko vreme svuda okolo je vladala tišina, a zatim su se pored tela zaustavila tri prašnja konjanika lica oblivenih znojem.

Prvi i najkrupniji među njima bio je Midž Doner. Bio je to čovek dugih šiljatih brkova, sitnih i zburadih očiju, isturene brade i sa velikim ožiljkom preko levog obraza. Na glavi je nosio šešir malog oboda, a preko leđa trapersku bluzu sa resama svetlosmeđe boje. Bio je snažan i mišićav, sa dva kolta kalibra "45" u opasaču i puškom privezanom ispod sedla.

Dvojica ljudi iz njegove pratnje nisu se isticala ničim posebnim: izgledali su, naime, kao obični revolveraši ubice, smrknutih lica i mračnih pogleda.

Pošto su se zaustavili, Doner pokaza rukom prema lešu. Njegovi pratoci su ćutke sjahali i počeli da ga pretresaju.

Okretali su ga na sve strane, izvrtali mu džepove i pipali postavu, ali izgleda da nisu nalazili ono što ih je interesovalo. Pogledali su u smrknuto Donerovo lice i slegnuli ramenima.

– Nema – dobacio je jedan kratko.

– Nastavite! – naredi Midž ljutito.

Ćutke su sve ponovili još jednom, ali i ovaj put bez rezultata.

– Nema ga nigde, Midže – dobaci crnokosi u sivoj flanelskoj košulji.

Doner se namršti i sjaha i sam.

– Nemoguće! – prosiktao je prebledevši. – Mora da je kod njega!

– Neka me obese – progundā drugi čovek. – Kao da ju je progutao, prokletnik...

– Ne lupetajte – prekori ih Doner.

– A ako ju je bacio?

On odmahnu glavom.

– Bacio? Pa, ne bih rekao da je tako. To se ne baca tako lako, čoveče! Ako je do toga stalo Džeraldu Brentu, onda je stalo i Kendelu.

– A ako je ostavio u onoj kući gore...? – dobaci crnokosi u sivoj košulji. Bio je ozbiljan, krajnje jednostavno obučen i imao neobičnu kovrdžavu bradu. Zvao se Čarls Vajt i bio prevejani lupež, revolveraš i ubica.

– Ne verujem – odvrati Doner odlučno. – Takva stvar se ne daje nikom. Pored toga, siguran sam da nije imao vremena pošto je iz daleka pucao na čoveka, a približio se samo do korala.

– To je tačno... – promrmlja Vajt ljutito. – Izgleda da nas je ipak namagarčio...

Midž Doner klimnu glavom. Tek sada je uvideo kakvu su grešku napravili. Jer, Kendela je trebalo prvo ispitati, a onda likvidirati.

Ovako... opsovao je sebi u bradu i pokazao ljudima da krenu.

Saigrač preko puta je jednostavno izvukao kolt i zamahnuo ispred Nivenovog lica. Više nije bilo šta da se kaže pošto je za lutalicu iz Ajove igra bila završena.

– Ako izbrojim do tri, a ne vidim te napolju, ubiću te! – zapretio je kauboj za stolom i hitro zategao obarač.

Zlokoban zvuk naterao je Nivena da u tri skoka stigne do vrata pošto nije imao drugog izlaza: uhvatili su ga da vara u igri, a pored toga, bio je potpuno švorc.

– A ako za pola sata ne zbrišeš iz grada, budi siguran da ćemo te obesiti. – dobacio je drugi partner smešeći se podmuklo.

Naravno, nije bilo vremena ni za kakvu priču, pa je Niven pobegao iz saluna "Kanzas" kao preplašeni zec. Ispratio ga je gromoglasan smeh, ali on se nije obazirao.

Šugave ovce, pomislio je ljutito dok je odvezivao svog Blekija. Za to vreme konjić mu je prislonio njušku na rame i lako ga gurnuo.

– U redu, u redu... – progundao je Niven. – Znam da je vreme da se gubimo odavde. Baš nemamo sreće, drugar! Nikako!

Zatim je slegnuo ramenima, uzjahao i prezrivo odmerio pustu ulicu. Neka đavo nosi ovaj prokleti grad, pomislio je, potapšao Blekija po vratu i krenuo.

Čip Niven je bio momak tridesetih godina, mršav i neobrijan, sa čudnim polucilindrom na glavi koji je sve oko njega pomalo podsećao na dimnjak. Nosio je otmeni iznošeni kaput bar dva broja veći, tako da su mu rukavi dosezali do polovine šaka, a ramena spadala do polovine nadlaktica. Umesto košulje, ispod kaputa je nosio džemper sa rol kragom neodređenih boja i porekla, dok su pantalone sa iskrzanim nogavicama u velikoj meri prekrivale kauboj-ske čizme "ukrašene" slojem prašine.

Jednom rečju, Čip je bio slika i prilika lutalice za čiju kožu niko ne bi dao ni prebijene pare. U stvari, tihi mladić sa smešnim polucilindrom bio je dobroćudna varalica koja nikome nije želela zlo. Samo se snalazio da bi kako-tako preživeo.

I dok je toga dana izbijao na proplanak koji je vodio prema gradiću Hanibalu na reci Misisipi, nije ni slutio da hita u susret svojoj sudbini.

Njegov Bleki, mršava, ali još izdržljiva životinja sa kojom je drugovao već skoro pet godina, mirno ga je nosio kroz usijani predeo velike pokrajine Kvinsi. Podne je već odavno prevalilo zenit i senke su počele da se pružaju prema istoku.

Iznenada je u vazduhu osetio miris kafe. Sklopio je oči i žudno raširio nozdrve; to je! Kafa zaista miriše! A gde ima kafe, možda će se naći komad sušene govedine ili slanine sa jajima...

Uskoro je ugledao dim između stena, a onda dva čoveka kraj vatre. Sedeli

su zagledani u lonče i kao da ga nisu opažali. A on se nije ni krio; vodio je Blekija za uzdu i unapred se radovao gutljaju kafe i komadu užine.

No, što se više približavao, lica ljudi su mu se sve manje dopadala; bila su mračna, namrštena i neprijatna.

U jednom trenutku je čak pozeleo da se vrati, ali glad je bila jača od straha. Zaustio je da ih pozdravi, a onda iznenada zastao osetivši pritisak nečeg tvrdog na leđima. Znao je da to može biti samo cev oružja i instinktivno podigao ruke.

Neko ga je vešto pretresao, a onda grubo gurnuo napred.

– Nema oružja! – čuo je glas svog "nevidljivog" pratioca.

Čovek u traperskoj bluzi sa resama kratko ga odmeri.

– Hteo sam samo šolju... – počeo je Čip, ali ga je prekinuo onaj drugi, sa velikim ožiljkom na obrazu.

– Briši! – prosiktao je na njega kao na psa.

Čip samo klimnu glavom i brže bolje potrča prema Blekiju. Dok se peo na konja, pratili su ga pogledi Čarlsa Vajta, Danijela Krozbijsa i Midža Donera.

– Hajdemo, stari moj... – progunda on tiho.

– Ako se ovi predomisle, mogli bi da nas nafiluju olovom.

Zatim se u velikom luku vratio na stazu kojom je nameravao da se doka-pa Hanibala. Sunce se već naslanjalo na ivicu šume i bilo je mnogo svežije.

Neko vreme je jahao zadubljen u misli, a onda je podigao glavu i tamo, iznad brežuljka, ugledao četiri lešinara koja su ravnomerno kružila iznad jednog određenog mesta. Zatim su se dve

ptičurine spustile da bi se posle nekoliko trenutaka ponovo podigle i nastavile da kruže.

Čip se trže.

– Sto mu gromova! – progundao je za sebe – Pa tamo je neki mrtvac!

Nekoliko trenutaka je razmišljao šta da radi, a onda je radoznalost nadjačala strah. Poterao je Blekija prema brežuljku neprestano kriveći vrat ne bi li otkrio kakvu opasnost.

Međutim, svuda okola je vladala apsolutna tišina koja je sama po sebi delovala zastrašujuće.

Onda ga je ugledao.

Ležao je na travi, licem okrenutim prema nebu. Jedan lešinar mu je taman sleteo na grudi, ali se brzo poidigao kada je Čip pljesnuo rukama i dreknuo iz sveg glasa.

Zatim je sjahao i oprezno se približio lešu.

Ubijeni je bio pogođen na tri mesta i mora da je izdahnuo istog časa. Bio je gologlav, s retkom kosom slepljenom na slepoočnice; imao je uzano blede lice, a iz usta mu je virio već sasušeni mlaz krvi.

Čip nije oklevao. Odmah ga je pretražio, ali nije našao ništa naročito: malo duvana, dva dolara ispresavijana u jednom uglu džepa na košulji i špil umašćenih, ispucalih karata. Zatim se osmehnuo pošto je napipao opasač i kolt ubijenog. Pošto je oružje mogao dobro da proda, odmah je zgrabio "kolt" i zadenuo ga je za pojas, dok je opasač bacio u žbunje.

Nedaleko je ugledao i strančev šešir, neobičnog izgleda, ali prilično nov. Pored toga, imao je veoma širok obod koji je sigurno dobro štitio od sunca. Vero-

vatno mu je sleteo u travu kada je pogođen, zaključio Čip i lagano ga podiže. Zatim je skinuo svoj "dimnjak" i stavio novi šešir na glavu. No, bio mu je prevelik i on ga ljutito odbaci.

Istog trenutka je, na svoje veliko iznenađenje, primetio da je iz šešira ispao neki sjajni okrugli predmet.

– Šta je sada to...? – mrmljao je vraćajući se nazad. Pogledao je bolje i video da predmet svetluca poput grumenata zlata.

Kada se sasvim približio, video je da se radi o džepnom satu. Bio je mali i veoma lep, sa kaišem od tanke upletene kože umesto lančića. Rukom mu je odmerio težinu i procenio da je pozlaćen.

– Svega mu! – povikao je zadovoljno. – Ovaj sat вреди!

Toga trenutka nije ni sanjao koliko je u pravu.

Okrenuo je šešir i u postavi ugledao malo udubljenje gde se verovatno sat dotle i nalazio. Hm... zbog čega ga je stranac nosio u šeširu?

No, nije dozvolio da ga to pitanje zamara pošto se odmah oraspolio po mislivši na sumu koju će zaraditi kada ga proda. Ipak, lagano ga je otvorio i razgledao; nije bilo nikavih inicijala, brojčanik je bio dosta prljav, a nedostajala je i mala skazaljka. Opresno ga je prodrmao i naslonio na uho, ali ništa.

– Ne radi... sto mu... – promrmljao je razočarano.

Ipak ga je hitro strpao u džep svog ogromnog kaputa i popeo se u sedlo. Bacio je poslednji pogled na ubijenog čoveka, brzo se prekrstio, a onda odgalopirao dalje.

Žurio je da što pre potroši nađena dva dolara i stavi nešto u usta.

* * *

Putem koji je od Kansas Sitija išao duž reke Misuri kretao se jedan neobičan jahač. Naime, svakome ko bi ih pogledao iz daleka činilo se da su i čovek i konj srasli jedno sa drugim. Konjanik se žurio da stigne na dilažansu za Devil koji se nalazio na pola puta između Sidalje i Hanibala.

Neobični jahač imao je na sebi tamno odelo i na glavi "kalifornija" šešir iste boje. Ispod dugog kaputa čiji su se peševi naslanjali na drške koltova ukrašenih slonovačom, nosio je kao sneg belu košulju, prsnik golubije boje i oko vrata tanku kravatu. Lakovane čizme sa kratkim sarama jednolično su se njihale ispod sedla u ritmu konjskog koraka.

Obod šešira pravio je senku koja je padala na jahačevo lice; dva tamnoplava oka naizgled nezainteresovano su posmatrala pejisaž ispred sebe. Međutim, to je bila varka jer je njegov oštar pogled već odavno spazio u daljini crnu tačkicu. Kako su minuti prolazili, tačkica je sve više rasla i sada se već lepo mogao razaznati čovek na konju.

Jahali su jedan drugome u susret.

Ovaj koji je dolazio takođe je jahao konja tamnog kao noć; po načinu jahanja nije se mnogo razlikovao od ovog prvog. Naime, ispod belog "stetsona" naziralo se dečaćko, lepuškasto lice sa okruglim obrazima i mekim, punim usnama. Duga kosa boje zrelog žita bila je vezana crvenom pantljikom i pretvarala se u debelu pletenicu kakve su nekada nosili Indijanci iz plemena Delavara. Da je nepoznati jahač kojim slučajem obukao žensku haljinu, mno-

gi bi bez sumnje poverovali da je u pitanju žena.

Naravno, grdno bi se prevarili.

Jer, ispod lepuškaste maske krio se zločinac i plaćeni ubica iz Oklahome, Rens Bid.

Preko bele košulje lepotan je nosio prsluk sa žutim cvetićima, specijalni model kupljen u Sent Luisu. Elegantni crni kaput bio mu je nemarno prebačen preko sedla. Od oružja je nosio samo jedan nisko pripasan kolt kalibra "44", marke "smit veson".

Iako je put bio dovoljno širok da bi se mogli mimoići, neka neobjašnjiva sila vukla ih je jednog prema drugom. Na dvadesetak jardi udaljenosti usporili su hod svojih konja i izmenjali ispitivačke poglede. Na licu Rensa Bida jasno se moglo pročitati iznenađenje.

– Dok Holidej! – uzviknuo je lepuškasti piskutavim glasom i razvukao lice u kiseo osmeh.

Čuveni kockar je polako zategao uzde i ispravio noge u uzengijama. Prepoznao je Bida i nije se obradovao. Znao je da su mu u Tulsi sudili za nekoliko pljački i ubistava, ali ovo drugo nisu mogli da dokažu. Ipak, odležao je tri godine u Seskatavi, a zatim dve godine niko nije čuo za njega.

Onda se pojavio u Džonsborou u državi Arkanzas. Više se nije otvoreno stavljao na suprotnu stranu zakona, već je unajmljivao svoje usluge za dobre pare i uvek pronalazio način da upotrebi oružje u granicama dozvoljenog.

Pošto je čovek iz Džordžije ćutao, Rens je iz svog drečavog prsluka izvukao maramicu i lagano obrisao znoj sa čela. Zatim je pokazao prstom negde iza kockarevih leđa.

– Ako me sećanje ne vara – rekao je otežući – ovo je put za Sent Džozef ?

– Tamo nikada nisam bio – odvrati Dok kratko.

– Nisam ni ja – osmehnu s Bid.

– Ali, dobio sam čudan poziv od nekog Džeralda Brenta. Poznajete li ga, Holideje?

Znajući da je sve to igra nerava, kockar samo odmahnu glavom. Bid je želeo da mu se Dok skloni s puta, ali njemu tako nešto nije bilo ni na kraj pameti.

Neko vreme je vladala tišina, a onda mladić dobaci:

– Nadam se da nam se putevi neće ukrstiti?

– Meni je svejedno, Rense – odvrati kockar suvo.

Bid zategnu uzde i jedva primetno klimnu glavom. Zatim je napravio mali luk i ćutke obišao čuvenog zapadnjaka.

Pod lakim pritiskom butina, Holidejev konj krenu napred. Rens Bid ga je pratio pogledom punim zavisti i mržnje sve dok se njegova silueta nije pretvorila u malenu crnu tačku pod usijanim nebom Misurija.

* * *

Četrdeset milja od Sent Džozefa prema Istoku, nalazio se napušteni manastir, drevna građevina od koje su ostali samo vremenom izjedeni kameni zidovi i zvonik šiljastog krova od najbolje kedrovine.

Bia je poodmakla noć; pun zlatasto žut mesec koji kao da se okačio o vrh starog zvonika, osvetljavao je okolinu. Ipak, unutar napuštenih zidina gorela

je mala vatra. Oko nje su sedela tri čoveka, utonula u ćutanje i iščekivanje.

Dvojica od njih bili su kauboiji, jednostavno obučeni i sa šeširima velikog oboda, malo povijenih prema licu. Obojica su nosili karirane košulje i prsluke, opasače sa po jednim koltom, a od obuće su imali čizme koje su pod naslagama prašine izgubile svoju boju.

Treći čovek nije sedeo, već je zamišljeno stajao pored vatre i pušio veliku krivu mornarsku lulu. Umesto šešira, na glavi imao je kačket kakve su nosili kapetani brodova koji su plovili između Kvinslija i Kejp Žirardoa. Taj neobični čova zvao se Džerald Brent. Bio je obučan u kožnu jaknu ispod koje se nazirala prava mornarska majica sa prugama. Sve ostalo bilo je tipično za kraj u kome se nalazio: široki opasač i "kolt", uzane pantalone i čizme kratkih sara.

Brent je nekada imao svoj brodić kojim je krijumčario oružje za pobunjena indijanska plemena, a kasnije za trupe Konfederacije. Pri kraju rata sklonio se u Sent Džozef i tu otvorio salun "Kod mornara". Mesto je bilo dosta popularno jer ga je uređio u specifičnom stilu: umesto stolica postavio je pravu brodsku burad, dok je jedan deo prostorije podigao kao gornju palubu.

U stvari, salun "Kod mornara" bio je stecište probisveta, bivših političara, prognanika, izbeglica i desperadoša. Svi oni su na neki način poznavali Brenta, što iz prošlih dana krijumčarenja i rata, što iz nekih novijih poslova u kojima su na bilo koji način učestvovali.

Te noći, njegovo široko lice sa lukavim lisičijim očima odavalo je nestr-

pljenje i nervozu; bilo je očigledno da je nekoga čekao.

U jednom trenutku tišinu je prekinuo topot konja koji se približavao iz daljine. Brent se prenuo, a njegova dva pratioca odmah su zgrabili puške. No, bivši kapetan je hitro podigao ruku što je značilo da se ne pokreću. Zatim je stavio šake na usta i tri puta huknuo kao sova.

Isti takav znak odazvao se sa druge strane i malo kasnije iz tame su iskrsnula tri konjanika. Brent je pogledom uzalud tražio četvrtog, odnosno nečije telo prebačeno preko sedla.

Videvši da nema ništa od toga, on se namršti očekujući najgore vesti..

Midž Doner je ćutke sjahao, dok su njegovi pratioci ostali u sedlima. Osetili su napetost u vazduhu i sa strepnjom očekivali šta će se dogoditi.

Međutim, Midž nije mario za to.

– Gde je Kendel? – brzo upita Brent, pokušavajući da savlada bes koji ga je obuzimao.

Doner pokaza palcem iza sebe.

– Lešinari ga dovršavaju – odvrati sa zlobom u glasu. – Ali...

– Ali...?

– Nema onoga što smo tražili.

– Nema? Kako nema?

– Pa nismo nigde našli...

– Dobro ste ga pretražili?

– Sasvim.

– A da li je priznao gde je? Jeste li ga pritisnuli?

Brent baci pogled prema Vajtu i Krozbiju, ali izraze njihovih lica nije bilo moguće nazreti u tami. Midž Doner je takođe smrknuto ćutao.

– Midže... – započe Brent besno – pa ti si Kendela prvo ubio, a onda potražio sat! Jesam li u pravu?

Doner klimnu glavom.

Nije uspeo bilo šta da kaže jer ga je već sledećeg trenutka pogodila ogromna čvornovata šaka bivšeg krijumčara sa Misisipija. Midž Doner je odleteo pravo na vatru i pritom opekao leđa; glasno je zaurao od bola, a onda odskočio u stranu, potpuno ošamućen.

Kada se pribrao, ruka mu je mahinalno krenula prema oružju. Ipak, bio je spor jer mu se Brentov kolt praktično stvorio pred nosom.

– Budalo! – povika čovek u mornarskoj majci. – Za ovo bi te trebalo obesiti za jezik! Kako si mogao prvo da ga ubiješ?

Doner je polako ustao i otresao prašinu sa sebe. Iako je bio toliko ljut da su mu se brkovi čudno nakostrešili, ipak je umeo da se savlada.

– Pogrešio sam – rekao je tiho. – No, povratka nije bilo...

Brent je vratio oružje u futrolu i svi-ma okrenuo leđa.

Doner je bio dobar strelac, nemilosrdan i veoma sposoban, ali prilično glup. Bila je prava ludost poveriti mu potragu za Kendelom bez prethodnog upozorenja da mu je ovaj potreban živ.

Iz razmišljanja ga je trgao šum. Ukočio se i oslušnuo: izgledalo je kao da je u nekoj šupljini starih zidova šušnuo vetar ili pacov šmugnuo u svoje sklonište. Šum je ličio na pad suve grančice u travu, ali za iskusnog Brenta nije bilo dvoumljenja; radilo se o tihom opreznom kretanju na desnoj strani.

Pogledao je ispod oka na tu stranu i kraj velikog zida ugledao senku.

I kada ga je već imao na nišanu spreman da povuče obarač, odnosno, kada su i ostali shvatili da se nešto događa, iz mraka je doleteo hitac; bio je tačan i precizan tako da je Brentu kolt bukvalno izleteo iz šaka.

Svi su zanemeli i neodlučno zastali.

Tren kasnije, iz tame je iskrsnuo čovek. Umesto dalje pucnjave ili bilo kakvog pozdrava, on im je lagano prišao vraćajući oružje u futrolu. Jednom rečju, ponadao se kao neki poznanik.

Brent se namrštio, ali odmah zatim na njegovom licu pojavio se pomalo zlurad osmeh.

– Bide, prokletniče! – povikao je iskreno obradovan. – Mogao sam te...

– Da si mogao, ti bi pucao – dodaci mladić sa osmehom i priđe vatri. – Kako si, stara bitango?

– Još uvek dobro gađaš – kaza Brent pružajući mu ruku.

– A ti se još uvek ne čuvaš – uzvрати ovaj. – Koliko te košta tvoja nova neopreznost?

Brent odmahnu rukom.

– Zato sam te i zvao – odvrati nervozno i pokaza ljude oko sebe. – Ovo su moji momci, samo da znaš. Za Midža Donera si čuo, zar ne?

– Dovoljno – odvrati Bid kratko. – A sada mi reci u čemu je stvar?

Džerald Brent ponovo pripali lulu i otpuhnu nekoliko dimova.

– Tražim određeni sat – kazao je sa uzdahom. – Jedan od mojih ljudi ukrao mi ga je u Sent Džozefu.

Revolveraš se nasmeja.

– Šališ se? O kakvom satu se, u stvari, radi?

– Videćeš sam ako ga se dočepamo. Možda bih ga imao i sada da je Doner

postupio drugačije. Ovako...prvo je ubio tog prokletnika tako da nije stigao ni da pita za sat.

– Nisu ga našli kod njega?

– Ne, mada su ga pretresli nekoliko puta. A sat mi je vrlo važan i moram da ga imam po svaku cenu.

– Tako dakle... – promrmlja Bid.

– No, neću da te ispitujem, jer me se ne tiče. Samo... ti znaš moju cenu?

– Znam – isceri se ovaj. – Inače te ne bih toliko tražio i insistirao da dođeš čak iz Kvinsija.

– Pametno – složi se Bid. – A gde bi, po tvom mišljenju, taj sat mogao da se nađe?

Brent slegnu ramenima.

– Još mi ništa ne pada na pamet – rekao je.

Bid je lagano osmotrio nepoverljiva lica oko sebe, ali to ga nije uzбудilo. Pogledao je Brentove saradnike i shvatio da oni znaju manje od njega...

– Imam nešto samo za tebe – obratio se Brentu posle kraćeg ćutanja. I ne sačekavši odgovor, pošao je prema velikom zidu.

Doner i Vajt su ih pažljivo pratili, izmenjali su značajne poglede i savršeno se razumeli.

Bid je rasedlao konja i pustio ga da pase.

– Šta to imaš? – upita ga Brent radoznalo.

Ovaj se osvrnuo oko sebe da bi se uverio da su potpuno sami. Onda se nasmejao i potapšao Brenta po ramenu.

– Čuj, stari moj... – tiho mu je došapnuo. – Nemoj meni da pričaš bajke. Toliko ljudi da se angažuje oko jednog sata... Nego, budi iskren i ispljuni istinu!

Brent je bio savršeno miran.

– Ne plaćam te da misliš, nego da ga nađeš, lepi moj – odvratio je otegnuto. – Sve ostalo je moja briga. Imaš li još nešto?

– Imam. Hoću da ti kažem da sam danas sreo jednog čoveka...

– Pa? Zar je to neka vest?

– Ako te ne interesuje ko je... onda hajdemo.

Brent mračno odmeri dečaćko lepuškasto lice Rensa Bida.

– Jednom ću ti kuhinjskom satarom iseći taj indijanski rep, lepotane! – zarežao je. – Koga si sreo?

– Doka Holideja.

– Ho...Holideja? – ustuknuo je Brent. – Zar u ovom kraju?

– Izgleda da je samo prolazio prema Hanibalu i Sent Luisu.

– Gde si ga sreo?

– Blizu Dedvila. Zar te to uzbuđuje?

– Ne, samo ga ne volim blizu mene... – promrmljao je Brent. – Za njega kažu da je opasan, zar ne? Verovatno je tako nešto tačno pošto znam da i najveće hulje strepe od njega.

– Računajući i tebe?

Brent odmahnu rukom, okrenu se i laganim korakom se vrati svojim momcima. No, čim se približio, video je namršteno Donerovo lice. Odmah je znao da je revolveraš ljut zbog prisustva drugog čoveka koga je smatrao konkurentom.

To je bilo tačno, jer je Doner ljutito zašištao.

– Zbog čega nam je potreban on, gazda?

– Nama ne, već meni! – odbrusio je Brent. – Imam posao za obojicu, Midže. Ili ćete raditi za mene ili...

Doner prezrivo pljunu.

U tom času prišao im je Bid hladno se smejujeći.

– Ako imaš nešto protiv mene, možemo se obračunati kada se sve ovo završi, Midže.

– U svako doba, lutkice! – odvrati ovaj zajedljivo.

– Prekinite! – dobaci Brent ljutito. – Dakle, evo šta ćemo; razdvojićemo se u dve grupe i krenuti u potragu. Vajt i Doner na jednu, a Bid i ja na dru...

– Ja idem sam! – hladno ga prekide Bid.

Brent se ukoči.

– Onda odmah možeš da ideš! – rekao je. – Ako se ipak odlučiš da ostaneš, prvom ko počne svađu napuniću stomak olovom!

Rens Bid je ćutao tako da Brent zadovoljno klimnu glavom.

– Odmah ćemo odjahati do mesta gde je Kendel ustreljen – nastavio je – da još jednom pretresemo i njega i okolinu. Zatim ćemo se dogovoriti kuda ćemo i kako ćemo. Lesli, ugasi tu vatru, pa da krenemo!

Više niko nije rekao ni reč.

Malo kasnije, grupa jahača napustila je stare zidine manastira i odgalopirala prema istoku.

U zoru je dolazak Džeralda Brenta i njegovih pratilaca uznemirio jato lešinara. Ogromne ptice odlepršale su uvis tek kada su se jahači sasvim približili otsticama tela Kirka Kendela koga nemilosrdni Doner nije hteo ni da pokopa.

Stajali su tako na brežuljku, oklevajući da se približe lešu i dotaknu ga. Kada je Brent dao znak Doneru, ovaj se usprotivi.

– Zašto baš ja da ga prevrćem?

– Ti si ga i ubio! Dakle, ideš li ili ne?

– Da, ali... Možda je neki lešinar već progutao taj prokleti sat...

– U tom slučaju, poslaću te na drvo da ga skineš...

Doner jedva čujno uzdahnu i pokretom glave pozva Vajta i Krozbiya da ga prate.

Za to vreme, Bid se šetao okolo i razgledao nešto u travi. Malo dalje, okačen o žbun tamariske, nalazio se šešir sa ukrasom od zmijske kože.

Kendelov?

Bid se nagnu i rukom dohvati šešir; zamišljeno je počeo da ga okreće u rukama, kao da je već bio na samom tragu.

A bio je, zaista. Okrenuo je vranca i dojahao do Brenta.

– Hej, stari! – dozvao ga je piskutavim glasom. – Zar ti ovaj šešir ništa ne govori?

– Zašto? – upita ovaj namrštivši se.

– Je li to šešir tvog čoveka?

– Jeste.

– Sigurno?

– Do đavola, Rense, poznao bih ga među hiljadama. Šta imaš na umu?

Bid ćutke okrete unitrašnji deo i pokazao na postavu: bila je prorezana i jasno se ocrtavalo mesto gde je ležao mali okruglasti predmet.

– Tu? – procedi Brent zgrabivši ga.

– Da, tu ga je nosio – mirno potvrdi Bid.

– Onda je negde...

Bid odmahnu glavom.

– Video sam okolo neke tragove. Mislim da je neko našao sat i odjezdio sa njim.

– Ali ko?

Tek tada su se ostali okrenuli i pogledali u njegovom pravcu. Iskusni Midž Doner odmah je osetio da nečega ima.

Brent besno podignu šešir i upita:

– Ovo nisi gledao, Midže?

On samo odmahnu glavom mršteći se.

– To ti verujem – progundao Brent ljutito. – Potražite tragove! Neko je došao posle vas i našao šešir! Brzo!

Tu se poluindijanac Krozbi najbolje snašao. Odjahao je bez reči i vratio se posle nekoliko minuta pokazujući rukom na istok.

– Jedan trag sa ovog mesta vodi tamo – rekao je kratko.

Brent pogleda u Bida.

– Kuda bi mogao da ode?

– Jedino u Hanibal.

– A Dedvil?

– To nam je uz put – nasmejao se Rens Bid. – Hm... biće zabavno juriti duhove sa čudesnim satom, Džeralde!

– Naći ću ga po svaku cenu! – procedi Brent dovoljno glasno da ga svi čuju.

* * *

Diližansa za Dedvil kloparala je tvrdim utabanim putem kroz pitomo brežuljkasto područje. Džinovski oblak prašine polako se podizao iznad kočijaša i prtljaga koji se nalazio na vrhu kola.

Dva para odmornih konja grabila su stazom koja je bila puna rupa i izbočina. Zato su se kola pokatkad krivila čas na jednu čas na drugu stranu, pa

se u nekim trenucima činilo da će se cela diližansa prevrnuti.

Unutra, zavaljena na tapaciranim kožnim sedištima, sedela su četvorica putnika.

Žena kraj prozorčića bila je vitka i mlada, obučena u dugu haljinu ružičaste boje sa crvenim karnerima. Okrugli šešir sa crnom mrežom prekrivao joj je polovinu lica, ali su joj se crte ipak mogle nazreti. Naime, bila je prilično lepuškasta, ali dosta našminkana, plave kose skupljene u punđu i krupnih zelenih očiju. Duboki dekolte otkrivao je lepo oblikovane grudi na kojima je bleštao medaljon u obliku srca na tankom zlatnom lancu. Oko vrata je imala ljubičastu somotsku traku izvezenu zlatnim, a na ušima minđuše u istom stilu. Sedela je mirno, gotovo ukočeno, i ćutke gledala pred sebe.

Do nje se nalazio stariji džentlmen punačkog lica i glatko izbrijane brade; neprestano je grizao svoje pune debele usne po čemu se moglo zaključiti da je prilično nervozan. Na krilu je držao malenu putničku torbu, a preko nje polucilindar. Crno elegantno odelo koje je nosio na nekim mestima bilo je sivo od prašine, a on ga je neprestano čistio.

Treći čovek je bio visok četrdesetogodišnjak, crne zalizane kose i tankih brčića. Imao je duguljasto, gotovo ispijeno lice, dok su mu se, čim bi se osmehnuo, pored lica usecale dve duboke oštre bore. Nosio je dobro očuvano svetlozelenkasto odelo starinskog kroja sa crnom kragmom; na prsniku iste boje bleštala je metalna šerifska zvezda kojom se njen vlasnik očigledno ponosio.

Četvrti putnik je sedeo u uglu sa šeširovom širokog oboda koji mu je prekrivao veliki deo lica. Nosio je elegantno tamno odelo i svako ko bi ga pogledao pomislio bi da drema, odnosno da ga ne interesuju ni džombast teren po kome se kotrljala kočija kao ni saputnici koje je imao pored sebe.

– Prokletstvo! – opsova šerif kada su točkovi kola odskočili udarivši u neki kamen. – Kako vozi taj ludak gore?

Gore je na mestu vozača sedeo Sam Bolen i s vremena na vreme popio po koji gutljaj viskija iz pljosnate flašice. Naravno, uskoro su mu sunce i piće udarili u glavu više nego što je mogao da podnese: počeo je da viče na konje, sve češće da zamahuje bičem i tera ih da jure još brže i brže.

Unutra, u kočiji, putnici su počeli da se komešaju. No, bila je sva sreća da su ušli u kanjon El Konor, gde je tlo bilo peskovito i meko.

– Ovo nije put za damu – dobaci šerif posmatrajući devojkicu koja je upravo popravila šminku. – Železnica je mnogo udobnija.

Devojka nije ništa rekla; samo ga je pogledala i nastavila da posmatra predeo kojim su prolazili.

Šerif se isprsisio i zategao revere.

– Baš ćutljivo društvo – kazao je sa dozom prezira u glasu. – Kao da ste krenuli na pogreb; uobražena lepotica, nervozni trgovac i dendi koji sve vreme spava.

– Meni je muka, mister – javio se debeljko brišući znoj. – A kada je tako, onda mi stvarno nije do razgovora.

No, šerif nije odustajao. Nagnuo se prema devojkici i smešeći se upitao:

– A da li je vama muka, gospođice? Zašto putujete u Hanibal?

Devojka se najzad okrenu i ironično ga odmeri.

– Da li je to zvanično ispitivanje? – dobacila je.

– Ne, naravno da nije. Samo sam hteo da porazgovaramo. Ja sam Zik Ekštajn, šerif iz Hanibala. Ako dozvolite... vi sigurno idete da radite u nekom lokaluu?

– Pogodili ste – mrzovoljno odvrati devojka.

– A šta ste inače? Devojka za razodnodu ili barska dama? Da znate da je u Hanibalu veoma teško dobiti posao... ako niste u dobrim odnosima sa predstavnicima zakona.

– A šta to treba da znači? – upita plavuša oštro.

Ekštajn se nasmeši.

– Vi to vrlo dobro znate – odvratio je uobraženo. – No, o svemu možemo kad stignete.

Istog trenutka devojčina šaka polete napred i šerif dobi zvučan šamar.

To je bilo toliko iznenađujuće da je predstavnik zakona za trenutak zane- meo i potpuno se ukočio.

– Za koga me vi smatrate? – planu devojka.

Baš u tom trenutku čovek u crnom odelu se promeškoljio na sedištu i malo podigao šešir.

Ekštajnovi obrazi pocrveneše, a u očima se pojavi zloradi sjaj.

– Prokleta droljo! – povikao je i ljuto zamahnuo pesnicom.

Međutim, istog sekunda nešto ga je kao kleštima šćepalo za uglob i u trenu zaustavilo. Iznenađeno je posrnuo i skoro pao na pod.

Kada je podigao pogled, sreo je lede- ni sjaj sivoplavih očiju čoveka u crnom. Još uvek ga je držao za zglob i posma- traio ga hladnim prodornim pogledom. Osetio se tako neprijatno da je za tren oka zaboravio na devojku i njen ša- mar.

– Pustite me... – jeknuo je besno.

Čovek je ispravio prste i podigao ruke uvis kao da je do tada držao nekog od- vratnog pacova ili tvora. Naravno, po- kret je bio dovoljno rečit da ga je čak i Zik Epštajn razumeo. Zatim se mirno vratio na svoje mesto i protrljao zglob. U očima mu je i dalje sijala beskrajna zloba.

– Slušajte, vi..

– Pravi muškarac mora biti učtiv prema svakoj dami, šerife – prekinu ga čovek u crnom.

– Ne mari – umešala se devojka sa željom da izgadi sukob. – Ja sam navi- kla na to...

– Znam – dodade neznanac – ali i še- rif treba da se navikne. On je zakon u Hanibalu, ali ne i ovde, u diližansi.

– Vi se ne mešajte! – dobaci čuvar zakona kočopreno. – Moja ovlašćenja važe i na ovoj teritoriji!

– Stvarno? – naruga mu se neznanac. – Hoćete li nas sve pohapsiti?

– Videćete! – “penio” je i dalje Ek- štajn. – Kada stignemo u Hanibal ima- ćete me na vratu! Oboje!

– Dugo je do Hanibala – odvrati ovaj iz ugla ravnodušno.

Iako je znao da ga svi posmatraju, mirno se promeškoljio na sedištu, na- tukao šešir na lice i nastavio da drema. Izgledalo je da mu je potpuno svejedno i da više ne mari za ono što se dogo- dilo.

S druge strane, šerif nije mogao da se pomiri sa poniženjem koje je doživeo od dendija u beloј košulji. Naime, nekoliko puta je donosio odluku da ga na brzinu razoruža i izbaci iz kola, ali ga je nešto sprečavalo.

Konačno je shvatio da su to bile strančeve oči i njihov čudan pogled koji mu je ledio krv u žilama. U njima je bilo nešto neobjašnjivo, nešto što je opominjalo i što nije mogao da zanemari.

Baš u trenutku kada je kočija izašla iz kanjona, odjeknuo je pucanj.

* * *

Ugledavši trojicu jahača sa uprenim puškama, Sam Bolen naglo zategnu uzde i zaustavi zapregu. Naime, jahači su imali marame preko lica i nisu izgledali nimalo šaljivo, iako se njemu činilo da to mora biti neka šala. Jer, diližansa nije prenosila ni zlato, ni novac niti bilo šta drugo od vrednosti.

– Izlazite! – strogo je naredio neki glas. – Svi! I to odmah!

Prvo se pojavio debeljko sa torbom; drhtavim rukama je stavio šešir na glavu i šapćući molitvu, nekako sišao niz male pokretne stepenice.

Devojka je pokupila nabore haljine i sa čuđenjem i zahvalnošću pogledala u čoveka u crnom koji je pružio ruku da joj pomogne.

– Imamo i šerifa! – dobacio je ironično jedan od napadača, visok čovek u traperskoj bluzi sa resama.

Sam Bolen je sišao poslednji.

– Ako tražite zlato, momci... – počeo je.

– Zaveži! – učutkao ga je maskirani u sivoj flanelskoj košulji i zario mu cev u

stomak. – A sada pokažite satove, ljudi! – dodao je važno.

– Kakve sada satove? – začudio se šerif. – Ja nemam sat...

Istoga trena maskirani je zamahnuo kundakom i Ekštajn je dobio udarac u stomak. Povio se unazad i zaurlao od bola, snažno udarivši leđima o vrata kočije. Onda se srušio na kolena.

– Dakle...? – dobaci mu maskirani. – Gde ti je sat, zvezdonošče?

– Ja... zaista nemam... – odvrati šerif prebledevši.

– Evo, ja imam jedan! – umešao se debeljuškasti trgovac i sa ponosom izvadio srebrni sat sa lancem.

– Nije taj... – promrmlja momak u košulji, a onda zamahnu i udari ga isto kao i šerifa. Debeljko nije stigao ni da jekne; samo je ispustio torbu i otkotrljao se nekoliko koraka dalje.

Devojka je prišla i otvorila torbicu.

– Ja imam jedan mali – kazala je drhtavim glasom. – Hoćete da pogledate ili da vam sama pokažem? Ili možda mislite da u torbici imam sakriven revolver?

– Ne brbljaj, devojčuro! – ražestio se maskirani i prišao joj još bliže. – Vadi to!

– Evo, odmah...

Kada je izvukla malu nežnu šaku iz torbice, na suncu je blesnula pozlaćena drška "deringera".

Bilo je to tako iznenadno i neverovatno da maskirani nije ni stigao da reaguje; odjeknuo je pucanj i on ispusti pušku pogođen u podlakticu.

Ali, zato se drugi napadač okrenuo i pošao rukom ka obaraču, spreman da ispali smrtonosne hice.

U istom trenutku na scenu je stupio čovek u crnom. Kao čaroljom dotaknut, iz futrole je izleteo njegov "kolt" sa niklovanom cevi; ispaljeni kuršumi pogodili su napadačevu pušku i odbacili je dalje nekoliko jardi.

Sve se odigravalo munjevitom brzinom; drugi napadač je pokušao da izvuče svoje revolvere, ali su se i oni ubrzo našli u prašini.

Onda je zavládala tišina.

Oblak barutnog dima lebdeo je oko nepoznatog putnika koji je mađioničarski vešto okrenuo "kolt" oko kažiprsta i vratio ga u futrolu.

Bila je to zanimljiva i izuzetno uzbudljiva situacija. Ekštajn je otvorenih usta buljio u vitkog dendijsa, dok je debeli trgovac i dalje sklupčan na zemlji, jedva primetno žmirio i pažljivo pratio situaciju. Samo se na devojčinom licu videlo pravo istinsko divljenje.

Kakav čovek!

Treći napadač koji je još bio u sedlu snašao se najbolje što je mogao; zaboravljajući svoje drugove tako snažno je mamuznuo životinju da se bolno propelela, a onda dala u trk.

– Pucajte! – viknuo je Ekštajn.

Ali čovek u crnom je mirno gledao kako bandit grabi uz brežuljak.

– Zašto ne pucate? – povika šerif ljutito.

Ovaj ga hladno odmeri.

– Nikada ne pucam čoveku u leđa – odvratio je namerno otežući reči.

– Osim toga, zašto vi niste pucali?

– Vi me vređate! – žustro odbrusi predstavnik zakona. – Niste dobili udarac puškom i bili ste...

– Mister – prekine ga neznanac hladno – bilo bi krajnje vreme da ovima skinete marame i malo ih ispitajte!

Oslonjena o kočiju, plavokosa devojka se smešila uživajući u šerifovoj nemoći.

Naravno, Ekštajn nije odgovorio; crven od gneva, okrenuo se prema napadačima od kojih je jedan pridžavao okrvavljenju ruku i s mržnjom posmatrao devojku i čoveka pored nje.

– Pa da vidimo ko ste, golubovi! – iscerio se čuvar zakona, netremice odmeravajući dvojicu maskiranih i ne skidajući ruku sa drške kolta.

Ipak, nije smeo da se pokaže kao kukavica; prvom je hitro strgnuo maramu i ustuknuo. Drske oči Čarlsa Vajta piljile su u njega kao da namerno žele da ga izazovu. Isto je uradio i sa drugim, a onda se okrenuo prema čoveku u crnom.

– Ne poznajem ih – rekao je suvo, osećajući kako ga obuzima sve veća zebnja.

Za to vreme kočijaš se popeo na svoje mesto i nekoliko puta dobro potegao.

– Da ih povedemo sa nama šerife?

– Nema mesta! – hitro odvrati Ekštajn. – Uostalom, dobili su svoje.

– Hm... vi ste prilično čudan šerif... promrmlja Sam Bolen i otpi još jedan gutljaj. – Da krenemo?

– Naravno – odvrati čuvar zakona.

Čovek u crnom pomogao je devojci da se popne u kočiju, a onda prišao konjima razoružanih bandita. Zatim je uzeo uzde, doveo ih do kola i zakačio za prtljažnu šipku za koju je već bio privezan njegov konj.

– Hej, to su naši konji! – povika Čarls Vajt.

Neznanac podiže glavi u pogleda nezverenog razbojnika.

– Pešaćite malo – rekao je kratko.

– Konje ćeš naći desetak milja dalje.

– Proklet da si! – povika Vajt prkosno. – Reci bar kako se zoveš da znam ime čoveka koga ću poslati na onaj svet!

Nepoznati pride kolima i lagano otvori vrata.

– Zovem se Holidej – rekao je glasom od koga se dizala kosa na glavi. – Dok Holidej – dodao je i mirno ušao u kočiju.

Bandit je ostao da stoji kao kip, otvorenih usta i zamagljenog pogleda. Hteo je nešto da opsuje, ali mu je rečenica jednostavno zamrla na usnama.

– Dok Holidej! Oh, bolje da sam nabasao na samog đavola!

Za to vreme kočija je polako odmicala. Svi su ćutali, a Zik Ekštajn je s nevericom posmatrao mirno, aristokratsko lice svoga saputnika.

– Zaista ste Dok Holidej? – upitao je.

– Jesam – odgovori ovaj kratko.

– No, pitam se da li ste vi zaista šerif?

Čovek sa zvezdom se lecnu.

– Šta hoćete time da kažete?

– Učinilo mi se da poznajete onog bandita – nehajno odvrati Dok.

Šeriufovo lice bilo je crveno kao paprika.

– Vama se mnogo toga čini, mister! Ali ovo nije poker u kome su svi aduti vaši!

– A vi blefirate – hladno dobaci čovek iz Džordžije.

Devojka ih je radoznalo posmatrala; pošto je bila veoma promućurna, videla je da prepirka uzima sve više maha i da je šerif sve nervozniji. Zato je rešila da se umeša.

– Džentlmeni, hoćete da prestanete i pustite nas da predahnemo? Pored toga, dozvolite da se predstavim; zovem se Petriša Klej.

Ekštajn klimnu glavom i okrete se prema debeljku.

– A ko ste vi, mister?

– Ja sam Klajd Everton... trgovac iz Topeke. Putujem, ovaj... imam posla u Sent Luisu.

– Mnogo trgovaca putuje za Sent Luis – dobaci Ekštajn. – Ali, ni jedan se nije vratio siromašan...

No, trgovac nije odgovorio. Video je da je šerif nervozan, odnosno, shvatio je da ga ne treba ljutiti. Zato se ponašao kao da se ništa nije ni desilo.

Za to vreme, Holidej se zavalio na sedište, spreman da nastavi dremukanje.

Put je silazio u dolinu; uskoro su stigli do grubo istesane drvene daske sa nacrtanom strelicom na kojoj je pisalo "Dedvil".

Ugledavši znak, trgovac živnu.

– Stanite! – povikao je proturajući glavu kroz prozorče. – Zaustavite kola! Heeej!

– Šta vam je? – narogušio se Ekštajn.

– Nije mi dobro – odvrati trgovac, otvarajući vratanica. – Sešću malo uz kočijaša... na vazduh...

– Idite do đavola! – ljutnu se šerif.

Trgovac se nekako uspuzao do sedišta, grčevito stežući torbu u ruci.

– Muka vam je? – upita vozar učtivo.

Everton klimnu glavom i dodade sa osmehom:

– Ovde je prijatnije...

Pola sata kasnije diližansa je ušla u glavnu ulicu, bacajući iza sebe ogroman oblak prašine.

Dedvil je bio naselje kakvih je bilo na desetine u ovim krajevima. Drvene kuće sa tek po kojom zidanom u samom centru i mnoštvo različitih lokala kao što su berbernica, kovačnica, salun, trgovina...

Zik Ekštajn je prvi sišao i sa uživanjem protegao noge.

– Do vraga! – viknuo je. – Nismo odvezali konje!

– Zar smo morali? – upita Dok hladno.

Čuvar zakona ga ošinu pogledom i krupnim koracima se uputi prema prvoj krčmi.

Debeli trgovac je lagano sišao i nespretno podigao šešir u znak pozdrava. Ispod oka je video kuda se uputio šerif, pa je lakog koraka pošao za njim.

– Čudan čovečuljak – dobaci devojka sa smehom.

– Možda – složi se Dok, a na usnama mu zaigra blag osmeh. Naime, zanet mislima tek sada je primetio da trgovac ovoga puta nije nosio svoju torbu.

* * *

Glad, stari pratilac Čipa Nivena pratila ga je celim putem do Dedvila i tu dostigla vrhunac.

Pošto je stigao u grad i smestio Blekija u štalu, pošao je ulicom ne bi li uz put dobio ideju gde da prezalogaji i popije gutljaj jakog pića. Njegov smešni šešir i glomazan kaput izazivali su pod-

smehe retkih prolaznika, ali Čip nije na to obraćao pažnju. Koraćao je lagano i razgledao stvari oko sebe; u stvari, sudbina ga je vodila prema salunu "Vesela Meri".

Zastao je za trenutak pored prozora i pogledao unutra; naravno odmah je glasno uzdahnuo zavideći ljudima koji su tamo sedeli, pili iz velikih čistih čaša i jeli ukusnu hranu čiji mu je miris golicao nozdrve.

– Svega mi... – promrmljao je dobroćudni skitnica iz Ajove -... moja creva sviraju kao luda... – dodao je naslonivši lice na pro hladno staklo i zamišljajući sebe na njihovom mestu.

Onda je kraj samog prozora ugledao četvoricu igrača koji su sedeli za stolom i igrali karte. Žućkasta, gotovo avetinjska svetlost slabe lampe stvarala je čudnu senku koja im je prekrivala lica, a oblak dima "visio" im je nad glavama kao neki prozračni zaštitni šešir.

Gomila novčanica na stolu ogledala se u Čipovim zenicama.

– Dve karte – čuo se hladan, metalni glas jednog od kockara. Imao je crno odelo i belu košulju, taman šešir najbolje izrade i čudne oči koje su sjale ledenim sjajem.

– Ovoga puta nećete biti srećne ruke! – dobacio je drugi kockar, punačak i podebeo tip sa cigarom u ustima i šeširrom zabačenim na potiljak.

– Podeli, Kaše! – opomenuo ga je treći.

Ovaj otrese pepeo na pod i ponovo stavi cigaru među zube.

– U redu! – složio se i za trenutak je zavládala tišina.

Čip je osetio kako čovek u crnom ne gleda u karte već ispod poluspuštenih trepavica fiksira Kašove pokrete.

– Prokleta ste sigurni u to što imate, mister – obratio se Kaš partneru preko puta. – Evo, plaćam još tri stotine dolara!

Čovek odeven u crno podiže glavu.

Čip do tada nije video lice Doka Holideja, ali ga je te večeri dobro zapamtio. U trenu mu se učinilo kao da je Dok jedva primetno podigao glavu i pogledao ga čak ovamo iza prozora.

– U redu – rekao je mirno dok mu se u glasu primećivala ironija. – Da vidimo te karte!

Kaš se zadovoljno osmehnu i okrete karte.

– Evo ih! Četriri keca jedan do drugog! Izgubili ste, mister!

Četiri keca ležala su pred Dokom, ali on ih je samo ovlaš pogledao. Nije se ni pomakao, već je hladno dobacio:

– Samo trenutak, mister!

Debeli kockar je zastao i izmenjao poglede sa ostalima.

– Šta je sada? – progundao je.

– Ostavi novac tamo gde je! – naredio je Džordžijanac.

– Šta vam je, do vraga?

Holidej se zavalio u stolici i dalje držeći ruke na kartama. Čak i napolju, pored prozora, Čip je mogao da oseti narastanje napetosti oko kockarskog stola.

– Gruba greška! – odvratio je Dok. – Taj trik nisi najbolje izveo.

– Hoćete da kažete kako sam varao? – zarežao je Kaš.

– Baš to – odvrati Holidej kratko klimnuvši glavom. – Imao sam jednog asa

kog sam ranije odbacio. – Dakle, u igri je pet kečeva!

Kaš je ustao i primakao ruku „koltu”; to isto su učinila i druga dva igrača.

Holidej je mirno sedeo, kao da sve to uopšte ne primećuje.

Čip Niven se ohladio; naime, svojim očima je video kada je delitelj karata uzeo odbačenog keca sa gomile. Bilo je jasno kao dan da su ova tri lupeža htela da opljačkaju kicoša. Iako je bio kukavica, Čip tako nešto nije hteo da dopusti.

Ali, šta je mogao da učini? Onda je pogledao stolicu za ljuljanje pored sebe i namerno je prevrnuo...

Tresak je trgao kockare, jer im je dolazio s leđa. Svaki od njih je napravio neki pokret ili zastao, što je bilo sasvim dovoljno za Holideja. Naime, on je to iskoristio da munjevito odskoči i odgurne sto u stranu. Iako su i trojica kockara potegla pištolje, a neko debelju sa cigarom viknuo da se čuva – već je bilo kasno.

Sve se odigralo u treptaju oka; niklovana cev Dokovog revolvera poput munje se pokrenula na tri strane, a naranđasti plamenovi ispratili su vrelo olovo u šake trojice kockara iz Dedvila. Jednostavno rečeno, gradski kartaroši bili su prespori za takvog strelca kakav je bio čovek iz Džordžije.

– Svega mi! – zaprepašćeno uzviknu Čip videći kako se ljudi teturaju glasno jaučući.

Onda je u prostoriji zavládala tišina.

Holidej je vratio oružje u futrolu i kupio novac sa stola.

Kaš i njegovi prijatelji žurno su šmugnuli napolje, pridržavajući ranjena mesta i ljutito psujući.

Čip se lagano ušunjao unutra, gledajući gde bi mogao da "digne" koje piće ili komad hleba. Čim su kockari pokunjeno izašli, u salunu je zavladao žagor.

On se okrenuo; na jednnom stolu primetio je tek dopola ispijenu bocu i zadovoljno se osmehnuo. Nikoga nije bilo u blizini. Polako se okrenuo oko sebe i ispružio ruku. Ali, ona nije stigla do tako željene flaše.

Neko ga je šćepao za lakat tako da se uplašeno trgao. Lagano se okrenuo i pred sobom ugledao Holidejevo lice...

Džordžijanac mu je blago odgurnuo ruku i pokretom glave pokazao na slobodan sto u uglu. Čip je poslušno pošao i ćutke seo preko puta ovog neobičnog čoveka. Jedan od konobara oklevajući im se približio.

– Viski! – naručio je Dok. – I duplu porciju slanine i jaja!

Čip se uplašeno okrenuo oko sebe: a šta ako se oni bednici vrate sa većim društvom i nafile ih olovom? Zar čovek u crnom nije pomišljao na takvu mogućnost?

– Zašto si mi pomogao? – upita Dok i on se prenu iz misli.

– Pa... bio sam blizu... Možda zato što ne volim nepravdu. Inače, baš sam stigao u Dedvil... Zovem se Čip Niven.

– Ja sam Dok Holidej – odvratio je stranac.

– Drago mi je.... Šta? Dok Holidej? – ponovi skitnica zapanjeno. – Nemojte mi reći da ste vi onaj čuveni Dok Holidej?

Čovek u crnom ćutke klimnu glavom.

Baš tada je stiglo piće i prijatno zamirisala slanina.. Čip žudno udahnu

miris i za tren zatvori oči. Savladavao se da odmah ne navali na hranu i to ga je dosta koštalo.

– Oh, bože.... Baš volim što sam vam pomogao – dobacio je iskreno. – Ne znam da li ćete me krivo shvatiti, ali...

– Ali?

– Ako smatrate da mi bilo šta duguje, neka to bude jedna partija pokera sa vama. Važi?

– U redu. Ali, najpre pojedite ručak.

Čip klimnu glavom i navali.

* * *

Malo kasnije, Kaš se vratio sa društvom, zavijene ruke i mračnog lica. Seli za sto pored njih i odmeravali ih pogledima punim mržnje.

Posle druge čašice, Čip se već osećao mnogo komotnije. Postao je pričljiviji, što se uvek dešavalo kada je popio koju.

– Čujte, mister Holideje – rekao je. – Ovo je neki veoma čudan grad.

Dok podiže obrve.

– Zašto tako misliš?

– Zašto? – ponovi on i nagnu se napred. – Evo, reći ću vam zašto – dodao je okrenuvši se oko sebe i nastavivši tišim glasom. – Dolazeći ovamo, video sam kako je neko iz diližanse, bolje reći sa vozarevog sedišta bacio neku torbu u stranu. Lepo sam to video, verujte mi. Kočija se nije ni zaustavila, što znači da ju je neko namerno bacio.

Holidej ga nije prekidao. Samo je klimnuo glavom i zamišljeno odbio dim.

– Samo što je kočija zamakla – nastavi Čip poverljivo – iz šumarka se pojavio jedan jahač, podigao torbu i za tili

čas ponovo nestao među drvećem. Zar to nije čudno?

– Jeste – složi se Holidej i u istom trenu pomisli na debelog trgovca Klajda Evertona koji je u Dedvilu sišao bez prtljaga. – Kako je izgledao taj jahač?

– Nisam mu video lice – odvrati Čip zamišljeno – ali se sećam da je imao beli "stetson" i žutu kosu kao u devojke...

– To je sve? – upita Dok namrštivši se.

– Sve, mister Holideje.

– Dobro. Onda, da odigramo onu partiju pokera.

Skitnica se zbunjeno promeškolji.

– Bojim se da nećemo moći... iz prostog razloga što nemam novca. – U stvari... – u trenu se pipnuo rukom za džep i izvadio časovnik koji je uzeo iz šešira Kirka Kendela. – Možda bismo ipak mogli, ako primite u zalog ovaj sat...

– Tvoj?

– Sada jeste. Onaj kome je ranije pripadao više ga ne traži. Koliko mislite da vredi?

– Recimo... dvadeset dolara?

– Šalite se? – isceri se Čip, a oči mu zasvetleše. – Ili mi to nameštate dobitak?

– Podeli!

Igra je počela i nastavila se u tišini. Holidej je izgubio sedamnaest dolara, a onda povratio pedeset. Čip je osetio da njegov čuveni protivnik ne igra onako kako stvarno zna i ume.

– Meni je dvadeset dovoljno – rekao je mirno. – Ali možete zadržati sat, mister. Što se mene tiče – dodao je ustajući – potražiću malo slame u štali i po-

kušati da se odmorim. Svega mi, vi ste pravi momak, Dok! Ah, sat ne valja...

Holidej se nasmeši i ćutke mu otpozdravi. Posrćući, Čip je nekako pronašao izlaz dok je on ostao da sedi i u tišini ispija svoj viski. Čekao je i... čekanje se uskoro isplatilo.

Naime, nekoliko trenutaka kasnije prišao mu je debeli čuvar zakona u Dedvilu. Nosio je stari pohabani šešir i više ličio na nekog zadriglog kuvara nego na gradskog šerifa. Zvao se Nik Saliven i delovao je prilično neuredno.

Zastao je pored Holidejevog stola i okrenuo se prema Kašu.

– To je taj! – povikao je kockar.

Šerif napravi strogo lice, a žagor u salunu iznenada umuknu.

Dok je levom rukom prevrnuo kartu: dama pik. Zavrteo je glavom i pružio ruku da uzme drugu.

– Ostavite tu kartu, mister! – obratio mu se Saliven strogo. Pritom je stavio obe šake na bokove i malo se podigao na prste.

Dok kao da ga nije čuo; prevrnuo je i sledeću kartu i opet bio nezadovoljan. Nik Saliven se namrštio i lupio pesnicom o sto.

– Zar ste gluvi? – izderao se besno.

– Meni kažete? – upita kockar hladno.

– Naravno da kažem vama, mister! Dakle, zašto ste pucali u salunu?

– Branio sam svoje karte, šerife – odvrati Dok kratko.

– Branili? Ovi momci tvrde suprotno. Kažu da ste ih nabedili da varaju i prvi potegli oružje. Zar mislite da ćemo vam verovati?

– Ne mislim – odbrusi mu Holidej. – Vaše je da mislite.

– Ja već mislim, mister! Doduše, meni je sve jasno, mada mislim da će sudija doneti konačnu odluku. A sada mi predajte oružje i podite sa mnom!

Debeljuškasti šerif grada Dedvila bio je zaista hrabar. Ali, on nije znao ko je stranac na koga se namerio. Ne, Nik Saliven tako nešto nije mogao ni da sanja. Ali, znao je to Klajd Everton koji je malopre ušao u salun, prišao čuvaru zakona i spustio mu ruku na rame.

– Sačekaj malo, Nik! – opomenuo ga je.

Šerifova ruka zastala je na pola puta prema opasaču, dok je Holidej skrenuo pogled ka trgovcu. Video je da Everton sada ima drugo odelo i sasvim drugačije, nekako slobodnije držanje. Doduše, tu i tamo se još mogla nazreti nervoza kojom je bio obuzet u kočiji, ali bilo je neosporno da je sada delovao nekako mirnije i odlučnije.

– Zar poznaješ ovog tipa, Klajde? – upita šerif mršteći se.

Trgovac samo klimnu glavom.

– I sasvim sam siguran da nije prvi počeo – kazao je ozbiljnim glasom.

Istoga časa Kaš je besno poskočio, ali ga je Everton zadržao pokretom ruke.

– Smiri se malo, Kaše! – kazao je i pogledao ga u oči. – Pa svi u gradu te poznaju kao čoveka koji je sklon varanju. Osim toga, zar misliš da nema boljeg pokeraša od tebe?

Ovaj se zlobno iscreri.

– Zar je taj kicoš bolji?

– Jeste.

– Tako znači? Hm... baš bih voleo da znam ko je? – i dalje se cerio. – Možda je glavom i bradom Dok Holidej?

– Tačno!

Kaš je prasnuo u smeh, a onda je odjednom zamukao. Tek tada mu je došlo do svesti pravo značenje Evertonove reči. Ispod oka je pogledao Holidejevo lice, fine negovane prste, bleštavo belu elegantnu košulju, "kalifornija" šešir najfinije izrade i tamnu kosu sa kovrdžama iznad ušiju.

– To... to je Dok...? – promućao je i koraknuo nazad. Ni njegovi prijatelji više nisu izgledali tako sigurni i samouvereni.

Samo je šerif ostao da stoji na istom mestu, još namrgođeniji i začuđeniji.

– Dok Holidej? – ponovio je najzad. – Kockar i revolveraš! Šta on traži u Dedvilu, Klajde?

– U prolazu sam, šerife – dobaci Džordžijanac kupeći karte. – I nemojte mi govoriti koliko smem da ostanem u ovoj vašoj jazbini! Ne brinite, odlazim što je moguće pre!

– Večeras budite moj gost... – pozvaga trgovac ljubazno se osmehnuvši.

– On? Tvoj gost?

– Zašto da ne? Da nemaš možda poternicu protiv njega, Nik?

– Ne, ali...

– Onda je sve u redu. Moj ste gost, mister Holideje. U stvari, ako želite da prihvatite ovaj ljubazan poziv. Znaate, hteo bih da porazgovaramo o jednoj stvari...

Dok iznenađeno podiže obrvu.

– O čemu bismo mogli da razgovaramo? Sutra ujutru putujem za Hanibal.

Trgovac se ponovo uznemirio, a počelu su mu izbile krupne graške znoja.

– Hteo sam da popričamo o nečem vrlo važnom, mister – nastavio je žustro. – Molim vas da me saslušate.

– Slušam vas!

– Oh, ne ovde....Nasamo!

Evertonov pogled bio je molećiv, a glas gotovo plačan. Dok se za trenutak setio Čipove priče i torbe koju je Everton onako grčevito stezao za vreme puta. I radoznalost je prevladala: klimnuo je glavom, a na debeljkovom licu je zasjao radostan osmeh.

– Samo mi vi možete pomoći – došapnuo mu je trgovac dok su koračali prema separeu na spratu koji su, po svemu sudeći, mogli da iznajme samo imućniji gosti.

Dok su se udaljavali, Nik Saliven ih je posmatrao sa očiglednim nezadovoljstvom. Naime, kao iskusan čuvar zakona znao je da bi pojava čuvenog kockara u salunu "Vesela Meri" mogla da ima nepovoljne posledice po red i mir u gradu. Jer, njegovo ime je kao magnet privlačilo razne probisvete, revolveraše i kockare željne slave.

Zato je bilo dobro da napusti grad što pre.

Do tog trenutka, on će budno paziti na njega.

* * *

Klajd Everton se skinuo šešir i nervozno se pogladio po bradi.

– Ne znam odakle da počnem – rekao je zbunjeno.

– Počnite od torbe koju ste bacili sa sedišta – predloži Holidej mirno.

Trgovac iznenada preblede; zapanjeno je gledao u Doka kao da vidi priviđenje.

– Vi... vi ste čarobnjak... – prošaputao je. – Kako znate?

– Ostavimo sada to – mirno odvrati Džordžijanac. – Šta vas muči?

Everton glasno uzdahnu.

– Moja žena... – počeo je tiho. – Zna-te... nestala je pre četiri dana. Prvo sam mislio da se zadržala kod prijateljice, a onda sam uveče dobio pismo. Neko je tražio da odmah nabavim pedeset hiljada dolara i stavim ih u torbu... Razumete li me?

Dok kratko klimnu glavom.

– Otišao sam u Kanzas Siti i u tamošnjoj banci podigao svu svoju ušteđevinu. Postupio sam tačno po uputstvima, to jest, bacio sam torbu pre ulaza u grad. Da... u pismu je još stajalo da će me, kada to učinim, žena čekati u salunu "Vesela Meri". Ali, nje ovde nema i sada sam očajan...

Holidej pripali tanku cigaru, povuče nekoliko dimova i utonu u misli. Everton je ćutao i čekao dok mu se na licu mogla pročitati nada.

– A zašto to meni pričate? – upitao je naglo.

– Ne znam... Ovde se nisam poverio nikome da me ne bi ismejali. Rekao sam im da mi je žena otputovala kod rođaka u Sent Luis.

– A šerif?

– Mislite na Nika? Ništa od njega, samo se pravi važan!

– A šta vi mislite? Ko bi mogao tako da vas uceni?

Everton slegnu ramenima šireći ruke.

– Stvarno nemam pojma... Zna-te, poznato je da sam imućan i tako nešto moglo je svakome pasti na pamet. Ipak, ne mogu ni u koga određeno da posumnjam.

Holidej izvadi sat i pogleda: za nekoliko minuta je prošlo devet.

– To je ipak stvar policije – zaključio je najzad. – Zaista mi je žao...

– Platiću vam! – povika Everton sklapajući ruke. – Oh, samo recite koliko, mister!

– Ja nisam plaćenik – suvo odvrati Dok. – Siguran sam da će vam se žena vratiti. Možda će samo malo zakasniti.

– Znači...? Vi nećete da mi pomognete...?

– Ja nisam detektiv, a ni policajac – kaza Holidej mirno. – Zato bi bilo najbolje da se obratite šerifu.

Everton pokri lice šakama i zaplaka.

* * *

U poređenju sa hotelom "Bredli i sin", salun "Vesela Meri" bio je prava jazbina.

Bila je to lepa dvospratna zgrada sa uređenom fasadom, neobičnim prozorima polukružnog oblika i holom u kome su se nalazile fotelje od tamnocrvenog somota. Sa leve strane nalazila se recepcija na kojoj je dežurao jedan pospani starac sa cvikerima na pola nosa. Na pultu se nalazila debela knjiga u koju su se upisivali gosti, a na zidu iznad njegove glave visila je tabla sa ključevima soba.

Jednom rečju, bilo je to mesto za otmene goste.

Iza jedne plišana zavese u dnu zida čulo se okretanje ruleta i tihi žamor.

Na ovaj način maleni Dedvil je imitirao veće gradove srednjeg Zapada.

Holidej je ušao u hol i uputio se pravo prema recepciji. Prišao je hitro i kucnuvši na pult nekoliko puta, prenuo starca iz dremeža.

Nekoliko trenutaka stari nije znao gde se nalazi. Onda je brže bolje povukao naočare i ljubazno se osmehnuo. No, pre nego što je uspeo bilo šta da kaže, Holidej se nagnuo i nešto mu došapnuo. Istovremeno mu je u ruku tutnuo novčanicu od pet dolara. Šuštanje novca još više je otreznilo starog i oči mu veselo zasjaše.

– Kako da ne, mister – rekao je tiho.

– Broj dvanaest. Skoro i ne izlazi iz nje.

Dok dodirnu prstom obod šešira i čutke krenu na sprat. Debeli tepih u potpunosti je neutralisao njegov korak tako da nije morao da brine hoće li ga neko čuti. Ipak, odgurnuo je peš kaputa i oslobodio dršku "kolta".

Pred brojem dvanaest je zastao i oslušnuo.

U prvi mah se učinilo da unutra vlada grobna tišina, ali oštro uho čoveka iz Džordžije registrovalo je blage šumove i uzdahe.

Podigao je nogu i petom snažno udario u bravu. Vrata su se sa treskom otvorila odnoseći sa sobom i deo do vratka. Sa unutrašnje strane izleteo je veliki ključ...

Holidej ulete unutra sa otkočenim „koltom“ u ruci.

Slabašna svetlost uličnih svetiljki stidljivo je provirivala kroz prozor obasjavajući krajeve velike postelje i ormara.

Džordžijanac je zatvorio vrata za sobom i leđima se naslonio na njih.

– Ni makac! – zapovedio je oštrim glasom, još uvek čvrsto stežući oružje. Zatim je levom rukom kresnuo palindrvoce o čizmu i prineo plamen velikoj lampi sa abažurum koja je stajala na

noćnom stočiću. Naravno, ni jednog trenutka nije skidao oka sa postelje. Niklovana cev njegovog „linkolna“ bila je dovoljno snažno upozorenje.

– Zar mi nećeš poželeti dobrodošlicu, Bide? – obrati se on čoveku u postelji.

Naravno, dočekala ga je psovka. Odmah zatim, lepuškasto lice Rensa Bida izmilelo je ispod pokrivača; revolveraš sa zlatnom pletenicom odmerio je Doka očima punim mržnje.

– Holideje!! – prosiktao je s nevericom. – Šta hoćeš, prokleti kockaru?

Džordžijanac je polako obišao gvozdenu ogradu kreveta i našao se sa druge strane. Zatim se munjevito sagnuo i strgao pokrivač sa nečijeg tela.

Čuo se kratak, uplašen krik; zatim je ugledao nagu crvenokosu ženu duge kose koja je sa strahom ustuknula povlačeći čaršav k sebi, kako bi se koliko toliko pokrila.

Dok uzdahnu i brzo je osmotri.

Imala je lepo oblikovana, malo povećana usta i krupne zelenkaste oči. Koža bakarne boje bila je još tamnija pri zelenkastoj svetlosti lampe. Nije mogla imati više od trideset godina.

– Šta hoćeš, prokletniče? – zaurla Bid gnevno. – Zašto upadaš u tuđu sobu bez poziva?

– Mislio sam da se ovde nalazi jedan moj prijatelj – kazao je mirno, a onda pogledao u ženu: – Gospođa Everton?

Žena ga zabezeknuto pogleda prigušivši krik šakom. Oči su joj se uplašeno raširile...

– Hoćete li da se obučete, molim vas? – predloži joj on ljubazno.

Ona se zbuni; prvo je pogledala u Bida, ali revolveraš se ponašao kao da je nema.

– Ja... Šta hoćete sa mnom? – promucala je promuklo. – Oh, Rense, ko je to?

– Obucite se! – povika Holidej mnogo strožije i baci joj haljinu na postelju.

Kada je žena ustala i nestala iza nekog paravana, Dok se obrati Bidu.

– A sada mi pokaži gde je torba?

Lepotan se podiže iz kreveta otkrivajući svoje mršavo, ali lepo građeno telo.

– Torba? – ponovio je začuđeno. – O kakvoj torbi je reč?

– Onoj sa pedeset hiljada dolara – „podsetio“ ga je Dok.

– Ne znam o čemu govoriš – nasmeja se Bid i spusti glavu na jastuk. – Dobro – dodao je kiselo se osmehnuvši – uhvaćen sam sa tuđom ženom, pa šta? Poznajemo se jer meni nije prvi put da prolazim kroz Dedvil...

Holidej sa dosadom odmahnu rukom.

– Ostavi te glupe priče za nekog drugog – naredio je hladno. – Zato se obuci i nađi tu torbu.

Iznajmljivač revolvera iz Oklahome jedva primetno se namršti; izgleda da je shvatio kako je razgovoru došao kraj.

U tom trenutku, riđokosa je izašla iza paravana. Bila je odevena, ali raščupana i nekako potištena.

– Ko... ko ste vi? – upitala je zabacujući bujnu kosu na ramena. – I zašto nas ne pustite da odemo? Mi se volimo i sutra ujutru je trebalo da krenemo za...

– Zaveži! – prekinuo je Bid navlačeći pantalone.

– Ali, obećao si da ćemo se venčati čim matorom dignemo novac...

– Prokleta brbljušo! – prodera se plavokosi i njegovo lepuškasto lice u trenu se izobličilo od mržnje. – Zar ne umeš da zavežeš?

– Ali, ti si mi...

Holidej je hitro koraknuo napred i tako sprečio Bida da ne poleti na ženu.

– Zar ste poverovali u njegove priče, gospođo? – upitao je. – On bi vas noćas uspavao i ujutro zbrisao sam. Kako vam to nije jasno?

– Sam? Oh, vi lažete! Mi se volimo i on već odavno hoće... Kaži mu, Rense!

– Volimo se, đavola! – obrecnu se ovaj. – Bilo bi bolje da umukneš!

Žena se ukoči. Izgleda da je još uvek odbijala da shvati realnost.

– Kako? Ti...

No, Bid nije obraćao pažnju na njene reči; lagano se obukao, a onda zavezao svoju dugu kosu boje zrelog žita.

– Torbu! – podseti ga Holidej ledeno.

No, on nije imao nameru da odgovori.

– Traži je, kockaru! – zlobno se iscerio. – Ali pazi da me uvek imaš na oku!

Dok se okrete prema ženi.

– Sve što vam je pričao, lagao je. Pazite dobro šta će biti – dodao je i odlučno dobacio Bidu: – Stavi opasač!

– Šta? A zašto? – uozbiljio se lupež.

– Rekao sam ti da ga staviš! – ponovio je Džordžijanac. – Ja čekam! – dodao je vrativši „kolt“ u futrolu i preksrtivši ruke na grudima.

Bid je užurbano zakopčavao opasač i odmah osetio da lakše diše. Međutim, čovek preko puta njega nije bio makar ko. I pored toga, sve mu se činilo lako i šansa je bila na njegovoj strani. Pa ipak, iako su mu šake dodirivale bo-

kove, a Holidejeve bile daleko iznad, shvatio je kako je odjednom izgubio sigurnost.

Osećao se strahovito nelagodno. Naime svetlost je obasjavala Holideja dovoljno dobro da je mogao da prati njegove pokrete, ali ipak... lice mu je bilo u tami. Iako nije video to lice, činilo mu se da oseća snagu neverovatnog pogleda tog čoveka. Stajao je tako nepomičan, kao od kamena isklesan, a od vatre i barutnog dima delili su ih sekundi dugi kao večnost.

Skupljena u uglu, uplašena žena je ćutala i sa zebnjom očekivala ishod.

Ali, Rens Bid nije imao nameru da se bori. Bio je je smrtno uplašen, a ledeni grč straha okovao mu je srce.

– Umorio sam se čekajući! – presekao ga je Holidejev glas i visoka Džordžijančeva silueta pošla je prema njemu.

Bid ustuknu i približi ruku dršci oružja.

– Stani! – povikao je, osetivši da se preznojava. Sada mu je bilo jasno da po drugi put gubi bitku licem u lice. U stvari, duboko u sebi znao je da ne može da potegne, odnosno, da je Dok Holidej brži od njega.

Kockar je zastao tik uz njega i podigao pogled; zatim je brzinom zvečarke izvukao kolt i udario ga drškom po glavi. To je bilo tako munjevito izvedeno da mu je revolver bio u futrolu pre nego što se Bid skljkao na pod.

– A sada pođimo! – dobacio je crvenokosoj i pokazao joj rukom prema vratima. – Hoću nešto da vam pokažem!

Ona ga je pogledala sa suzama u očima.

– Reći ćete Klajdu..?

– To ostavljam vama, gospodo Everton – odvratila Dok mirno. – Ipak ste vi dobra žena ili ćete to biti... Bar od večeras....kada se uverite da je Bid nitkov.

Ona se okrete i pogleda njegovo sklupčano nepomično telo.

– A tako je lepo pričao... – kazala je više za sebe. – Oh, mislila sam da je svet stvarno lep...

– Hajdemo! – pozvao ju je Holidej.

– A novac? Ja zaista ne znam gde je....

– Naći ću ga – odvratila Dok i uhvati je pod ruku. – Hajdete, važno je da budete mirni i podignite glavu kao bismo neprimetno izašli na ulicu. U stvari, treba da izgledamo što normalnije. Suprug vas čeka u salunu.

– U salunu? Ne znam... zaista ne znam šta da mu kažem...

– Ako vam je bolje, onda idite pravo kući. Ja ću ga poslati za vama.

– Ja... Zaista, ko ste vi? Da li vas je Klajd poslao za mnom?

– On ne zna ni gde ste ni sa kime ste.

– Kako ste me pronašli?

– Jedna skitnica mi je ispričala malu priču, a ostalo mi je bilo dobro poznato. Nego, sačekajte da vidim ima li koga u holu.

– Rens me je uveo u sobu kroz prozor....

Dok odmahnu rukom.

– Znam, gospodo. Ali, vi zaslužujete bolji izlaz...

Ona ga pogleda široko otvorenih očiju; ispod strančeve mirnoće i nezainteresovanosti, ispod hladnoće i zagonetne ćutljivosti... zračila je neka neobjašnjiva toplina.

Prošla je četkom kroz kosu, popravila haljinu i obrisala oči.

– Tako je bolje – dobaci Dok zadovoljno.

– Krenimo!

Supruga Klajda Evertona klimnula je glavom i poslušno krenula za njim.

* * *

Nešto kasnije, Dok je lagano otvorio vrata gradske štale. Gore, na seniku, Čip Niven je blaženo spavao i ispuštao kroz nos čudne zvuke.

Poseban boks za jahaće konje čuvao je Džesi Larkin, stari neženja iz Dedvila koji je obožavao konje i voleo ih više nego najlepše devojke iz Sent Luisa.

Jedan fenjer je goreo cele noći i osvetljavao zagušljivu prostoriju koja je mirisla na konjsku kožu, balegu i seno. Džesi Larkin je sedeo i spavao naslonjen na široki stub, tačno ispod svetiljke.

Džordžijanac je polako zatvorio ulazna vrata i na vrhovima prstiju prišao štalaru; nekoliko trenutaka ga je ispitivački posmatrao, a onda ga kratkim „krošeom“ poslao na zemlju. Zatim ga je pažljivo podigao i stavio u prvobitni položaj, a zatim otišao do ulaza i pozvao gospodu Everton.

Ona je lagano ušla i ćutke prihvatila Dokovu ruku; ništa ne govoreći, poveo ju prema boksevima za konje. Bidovog vranca je odmah prepoznao: ždrebac je bio osedlan, a preko sedla bile su prebačene bisage, jedno ćebe i laso. Čak je i „vinčesterka“ bila i futroli na drugoj strani. Bilo je očigledno da je Rens Bid sve pripremio za skori polazak.

Ali, bio je spremljen samo jedan konj.

Pogledao je Lindu Everton i skoro se sažalio na nju: klonulih ramena i suznih očiju netremice je gledala u ždrebca i činilo se da će svakog trenutka briznuti u plač. Sada joj je sve bilo jasno. Rens Bid je bio najobičniji prevarant koju je pokušao da je nasamari. Sada je to znala sa sigurnošću i od surove istine sigurno neće moći dugo da se oporavi. Naravno, pod uslovom da joj Klajd pruži šansu...

Za to vreme Holidej je prišao konju i zavukao ruku u bisage. U momentu se lecnuo pošto je ispod savijene košulje i čarapa napipao tvrde, uredno složene novčanice. Na licu mu se pojavio zadovoljan osmeh.

Klajd Everton će pored žene dobiti nazad i svoj novac.

* * *

Trgovac iz Dedvila još uvek je sedeo za malim okruglim stolom u separeu na spratu. Duvanski dim iz donje prostorije dizao se u oblacima i zamagljivao mu pogled.

Ali, on to nije ni primećivao. Sedeo je bez pokreta i zadubljen u misli, nesvestan stvarnosti i događaja oko sebe.

Dok Holidej je odgurnuo vratanica na ulazu i pažljivo zastao.

U salunu je odmah prestao svaki žagor.

Ugledavši ga, Kaš ustade od kockarskog stola i ispljunu cigaru na pod. Preko Dokovih ramena video je torbe, pa je zaključio da će čovek u crnom odjahati još iste noći. To saznanje ga je

obradovalo, ali i umirilo. Više nije želeo sukob sa legendarnim strelcem.

Naslonjena na ogradu stepeništa stajala je Petriša Klej i prijateljski se osmehivala.

Holidej rukom dotaknu obod šešira i lagano joj priđe.

– Odlazite? – upitala je.

– Uskoro – odvratio je kratko. – Izgleda da „Vesela Meri“ čeka samo na vas.

– Zašto to mislite?

– Pa, ne verujem da ovo društvo za stolovima iščekuje šerifa i sveštenika. Vi ćete im pevati i oni to jedva čekaju. Uostalom, mnogi gradovi pre Dedvila upoznali su vašu pesmu.

– Vi me nećete slušati?

– Možda u Hanibalu – odvrati Dok i krene uz stepenice.

Devojka mu nije odgovorila. Samo ga je zamišljeno odmerila i sišla u salu. Uskoro su se u salunu začuli prvi zvuci klavira i gosti se prenuše. Svi su nestrpljivo iščekivali poznatu pevačicu.

I Klajd Everton je čuo muziku, ali ga ona nije oraspoložila. Samo je kratko uzdahnio i ponovo posegnuo za čašicom.

Odjednom ga je dotakla nečija čvrsta ruka; brzo je podigao glavu i susreo sa se hladnim Holidejevim pogledom. Odmah zatim, Dok je na sto pred njega stavio dve torbe.

On se uplašeno trže; sada mu stvarno ništa nije bilo jasno.

– Vratili ste se? – rekao je tek da nešto kaže, mada je osećao da je nešto sasvim drugo po sredi. – Ove torbe...

– Vaše su! – dobaci Holidej krratko.

– Moje? Ali, ja nemam takve torbe!

– Možda torbe i nisu, ali unutra je vaš novac.

Everton razrogači oči.

– Kako? Gde ste to našli? Kako ste samo uspeli? A moja... moja..

– Vaša žena? Ona vas odavno čeka kod kuće.

– Kod kuće? Ona? Živa i zdrava?

– Budite sigurni u to.

– Ništa ne shvatam.. – promrmljao je trgovac i ponovo seo. Zatim je grčevito dohvatio čašu i sve popio naiskap.

– Ovo... ovo je zaista neverovatno...

– dodao je zbunjeno. – Recite mi šta je bilo.

Holidej odmahnu glavom.

– Ostavite sada priču. Najvažnije je da se sve dobro završilo – dodao je, lagano se okrenuo i pošao niz stepenice.

Tek kada se sabrao, Everton skoči i pođe za njim. Video je kako Dok korača prema izlazu iz saluna i glasno povikao:

– Holideje!

No, ovaj se nije ni osvrnuo.

Svi u salunu su za trenutak začutili posmatrajući visokog čoveka u crnom; kada je izašao, leptir vrata su još neko vreme kloparala tamo– amo, a onda se sve utišalo.

Klajd Everton je ne trepćući zurio u izlaz. Još uvek je stajao naslonjen na ogradu, čvrsto držeći torbe u desnoj ruci. Iako je želeo, nije imao snage da potrči za njim. Osim toga, osećao je da bi to bilo glupo. Dok Holidej nije bio čovek koji je tražio zahvalnost. Bio je tako neobičan, izuzetan i nepredvidljiv...

Pertriša Klej se ubrzo posle toga povukla u svoju sobu. Klavirista je bio loš, publika nepodnošljivo bučna tako da nije ni želela da im peva.

Što je najvažnije, u salunu nije bilo Doka Holideja.

Zato se povukla u tišinu, pošto je u sobi mogla na miru da misli na njega.

* * *

Šerif iz Hanibala Zik Ekštajn bio je toga jutra prvi i jedini gost u salunu „Vesela Meri“. Kočija za Hanibal trebala je da krene u samu zoru, pa je sve ćešće bacao pogled na veliki sat na zidu.

Krčmar se lenjo vukao iza šanka, sa rukom u pivoju. U nekoj tuči zadobio je povredu i sada mu je bilo mnogo teže da posluži. Zato je lagano spustio flašu na sto, zatim stavio čašu, a onda drhtavom rukom nasuo piće.

– Zar ne umeš brže? – upitao ga je Ekštajn.

Krčmar se namršti i narogušeno pokazao na svoju zavijenu ruku.

– Tako dakle, jedan čova je sredio sinoć trojicu mlakonja – promrmljao je Zik.

Krčmar ga pogleda sa nerazumevanjem.

– Ako mislite na onog kockara – kazao je polako – voleo bih da vas vidim na delu!

Ekštajn se nadobudno nasmeja.

– Mene ne bi mogao tako...

– Stvarno? – začu se glas iza šerifovih leđa.

Baš je hteo da se okrene, ali je na leđima osetio cev kolta. Ukočio se i mahinalno podigao ruke.

– Naš šerif se u poslednje vreme samo predaje – nastavio je isti glas podrugljivo.

Ekštajn glasno uzdahnu; najzad je prepoznao o kome se radi. Okrenuo se

lagano spuštajući ruke, na silu pokušavajući da se osmehne. Samo, taj osmeh je pre ličio na grč.

Pred njim je stajao Čarls Vajt, a malo dalje se nalazio Krozbi.

Vajt u trenu skrenu cev i uperi je prema krčmaru.

– Hajde, gubi se!

– Hej, ovo je...

– Možda je malo gluv? – dobacio je Krozbi smeškajući se.

Odmah zatim, Vajt ispali hitac iznad krčmareve glave i veliko ogledalo rasu se u stotine komada. Krčmar je uplašenno kriknuo, brzo dotrčao do uzanih kuhinjskih vrata i bez reči se izgubio.

Vajt ga je ispratio smehom; onda se podbočio i odmerio Ekštajna.

– Pozdravlja te Midž! – dobacio je glasno.

Šerif pokuša da se osmehne.

– Kako je on? – upita suvim, nekako tuđim glasom.

– Dobro – odvrati Vajt. – Šalje ti ovo – dodade i iz sve snage ga udari pesnicom u bradu.

Ekštajn posrnu, ali se u poslednjem trenutku pridrža za šank; neko vreme je nesigurno stajao na nogama i tresao glavom.

– Poručio ti je da će uskoro doći u Hanibal po svoje – dobaci Vajt cereći se. – Duguješ mu hiljadu dolara na pokeru, a rok vraćanja je prošao. Ne sećaš se?

Ekštajn se jedva uspravio i nadlaničom obrisao krv sa usne.

– Vратиću mu...

– Zna on to... – složi se Vajt. – ... inače će te ubiti kao psa! Jesi li razumeo?

Čuvar zakona je ćutao: raščupana crna kosa i namršteno lice činili su ga

mного starijim. Na njegovom licu više nije bilo ni traga pređašnje odlučnosti.

– I šta sada čekaš? – izdera se Krozbi. – Možda želiš da vidiš Midža kako bi ti on dodatno objasnio neke stvari?

– Ne, ne... idem – promuca šerif, stavi šešir na glavu i žurnim korakom izađe na ulicu.

Nešto kasnije u salun je ušao Midž Doner. Kratko je odmerio svoje pajtaše i rukom pokazao prema polici sa flašama. Krozbi je hitro skinuo jednu bocu i zajedno sa tri čaše je poneo na sto.

– Ima li kakvih novosti? – upita Vajt radoznalo.

Doner skinu šešir i otpuhnu.

– Našao sam ono kopile... Bida. Zavijena mu je glava, ali neće da kaže šta se desilo – dodao je, ispivšu naiskap čašu sa viskijem.

– Brenta još nema? – dobaci Krozbi.

Doner slegnu ramenima kao da mu je to odgovaralo.

– Trebalo je već da stignu. Izgleda da ni oni nisu našli nikakav trag.

Čarls Vajt glasno uzdahnu i prinese čašu usnama.

– Zar ti se ne čini da je ova jurnjava glupa? – upitao je. – Nas petorica jurimo za jednim satom! To je kao da tražiš iglu u plastu sena!

– Brent dobro plaća – dobaci Krozbi.

Doner se prezrivo isceri.

– Budale... – progundao je. – Mislite da Brent traži taj sat zbog uspomene na svog pokojnog pradedu?

– Ne razumem – odvrati Krozbi.

Doner napuni još jednu čašu i sruči je u grlo. Zatim je šakom obrisao usta i nagnuo se prema njima.

– Taj sat mora da vredi mnogo – kazao je dižući prst uvis. – I mi ćemo ga tražiti. A kada ga nađemo...

– A kada ga nađemo...? – ponovi Vajt mehanički.

Midž Doner se pakosno nasmeja i odgurnu čašu. Više nije bio raspoložen za priču.

Napolju je bilo sve svetlije; sunce se lagano probijalo iza razvučenih, izduženih oblaka i obasjavalo vrhove zgrada. Na ulici su se već čuli prvi prodavci.

Krčmar se za tren pojavi na vratima proveravajući da li su neugodni gosti već otišli. Procenivši da je opasnost prošla, izašao je iz kuhinje i počeo da skuplja razbacane komadiće stakla.

* * *

Spustivši se sa senika drvenim lestvama, Čip Niven se našao tačno ispred Džesija Larkina. Starac je u ruci držao sačmaru i preteći ga odmeravao.

Skitnica je osetio da nešto nije u redu, ali nije želeo da pogađa. Pošto je doterao svoj cilindar i poravnao mu ivicu, podigao je glavu i žmirnuo.

– Stari, za koga si spremio taj top? – upitao je.

– Za tebe, ništarijo! – odvrati ovaj podižući cev. – Ti si to mogao da uradiš, jedino ti!. Siguran sam u to!

Čip se trže i podiže ruke.

– Hej, o čemu pričaš?

– Ti si me noćas udario po glavi?!

Čip zakoluta očima.

– Ja? Šta ti pada na pamet? Nisam mrdnuo iz slame celu noć! Šta se desilo?

Larkin se počesa iza uha.

– Onda, ko je? – zapitao se ne odlazući pušku.

– Ja nisam nikoga čuo. Da nisi sanjao?

– Sanjao?! – razgoropadi se starac. – Misliš da je moja iščašena vilica san?

– Ama čekaj! – pokuša Čip da ga umiri. – Da li je nešto nestalo?

Larkin se zamisli.

– Pa... jutros je šerif izveo samo jednog konja... Inače... svi ostali su tu.

– Eto vidiš! – dobaci Čip zadovoljno. – Ne nedostaju ni konji ni sedla, moj Bleki je tu... A onda, zašto bih te udario, stari? Pustio si me da ovde prespavam i bio dobar prema meni. Zbog čega bih bio toliko glup?

Tek tada starac spusti pušku.

– I to što kažeš...Samo, glava mi puca...

Čip se nasmeja.

– Za to imam dobar lek.

– Kakav?

– Viski! Popićemo kod „Vešele Meri“ čašicu i sve će biti u redu.Važi?

– Ali štala...

– Štala? Neće joj ništa biti. Zaključaj vrata za toliko, samo ćemo po čašicu.

– Dobro, ali jednu – pristade Larkin nevoljno.

Malo kasnije, Čip i stari štalar uđeše u salun i uputiše se prema šanku. Skitnica se zadovoljno smeškao pošto je u džepu imao pravo malo bogatstvo;dvadeset dolara dobijenih na pokeru, u igri sa samim Dokom Holidejem!

Krčmar ga je prezrivo odmerio pokazujući na taj način da nema nameru da ga usluži. No, Čip je za svaki slučaj položio novac na sto i podigao dva prsta uvis.To je pokolebalo čoveka za

šankom koji se sa zebnjom okretao, stalno gledajući na sprat. Hm... Holidej je mogao da naiđe svaki čas... Ko zna, možda je ovaj odrpanac zaista neki njegov prijatelj? Uz to, sa njim je bio i Džesi Larkin, pa nije imao kud.

Sa uzdahom je skinuo dve čaše i nalio ih do vrha, a zatim se udaljio na drugi kraj šanka. Nastavio je da briše čaše i ispod oka posmatra šta se dešava.

Sasvim u uglu prostorije sedeli su Doner i Vajt, dok se, po Donerovom nalogu, Krozbi muvao oko šanka. Iskusni bandit Midž Doner znao je da na ovakvim mestima uvek treba imati otvorene i oči i uši. Tako je, pukim slučajem, Krozbi čuo kako je Niven pomenuo sat!

Da je znao ko ga sluša, dobroćudni skitnica sigurno ne bi bio tako razgovorljiv. Ali, popivši dve čašice, iznenada je osetio potrebu da priča. Džesi Larkin ga je neko vreme strpljivo slušao, ali se videlo da je i njegovo strpljenje pri kraju.

– Ja više neću! – odbio je starac ponuđeni viski. – I tebi bi bilo bolje da nešto prezalogajiš... ako imaš para.

Čip ponosno podiže ruku.

– Čip Niven ima para, stari! Čitavih dvadeset dolara!

Larkin se namršti.

– Ne znam otkud ti te pare, sinko. Ako si ih nepošteno zaradio...

– Nepošteno? – povika Čip uvređeno. Buljio je u štalara, neprestano se pitajući zašto mu izmiče ispred očiju i pretvara se u dvojicu. – Ovo sam dobio na pokeru, stari! – dodao je. – A znaš li kako?

Počeo je da se smeje i obgrlio starčeva ramena.

– Uložio sam sat! – rekao je. – Običan džepni sat...

U tom momentu Danijel Krozbi se odjednom uozbiljio i naćulio uši. Neko je spomenuo sat? Brzo je napustio svoje mesto i primakao se Čipu i Larkinu.

– Sat? – ponovio je starac, a onda se setio da pijani Čip svakako bulazni, baš kao i svi ljudi kojima čašica tako brzo pomuti pamet.

– Tačno, neki bezvezni sat... – nastavi ovaj. – Nije ni radio. A umesto lančića.... Hi-hi-hi! Imao je neku glupu kožicu! Za dvadeset dolara, hej!

Krozbi se odvoji od šanka i poožuri prema stolu za kojim su sedeli njegovi prijatelji, utonuli u ćutanje.

– Čuo sam ga, ljudi... Našao sam sat!

Vajt pogleda u Donera koji se munjevito pridigao unevši se Krozbiju u lice.

– Šta si rekao? – progundao je, a oči su mu divlje zasijale. – Pomenuo si sat? Onaj sat?

– Onaj! Neka skitnica za šankom hvali se da ga je uložio na kocki i dobio za njega dvadeset dolara. Rekao je...

– Gde je?

Krozbi pokaza prema Čipu.

– Onaj sa šašavim šeširom... Da, da, taj što ima kaputinu do kolena!

– Šta je još rekao? – dobaci Doner nestrpljivo.

– Samo to... da se kockao sa tim satom...

– I gde mu je sada? – upita on ljutito. – Da li je kod njega?

– Sto mu gromova, Midže! – pobunio se Krozbi. – Pa nisam ga ispitivao!

Doner odmeri Čipa koji je veselo brbljao.

– Sačekaćemo ga kad krene – tiho je dobacio Vajtu. – A onda će propevati.

– Zašto mu ne pridemo odmah?

– Samo bez gužve, drugar.. – dobaci Doner lagano. – Zar hoćeš da ceo Devil zna da jurimo sat?

Vajt klimnu glavom i ućuta.

Za to vreme, Džesi Larkin se neka-ko oslobodio Čipovog zagrljaja i žurno uputio ka izlazu. Nešto kasnije, kada se i sam spremao da krene, skitnicu dohvatiše Vajt i Krozbi i „pokloniše“ mu nekoliko udaraca u rebra. Ne znajući šta ga je snašlo, on se s teškom mukom podiže i, neprestano se teturajući, dođe do vrata i čvrsto se uhvati za dovratak. Stajao je tako nekoliko trenutaka i skupljao snagu, a onda koraknuo napolje i sa olakšanjem udahnuo svež vazduh. Pošto mu je sunce udaralo u oči kao vatra, zažmirio je i snažno zatresao glavom. Za tren se osetio bolje, ali mu se ipak ulica ljuljala u različitim pravcima. Hvatajući se zidova, pošao je prema gradskoj štali; napredovao je polako i u pojedinim trenucima mu se činilo da lebdi.

Na samom uglu kod Evertonove prodavnice, neko ga je povukao u stranu.

Onako pijanom, nije mu trebalo mnogo da padne. Ali, ovoga puta se kotrljao po prašini udarajući glavom o zemlju. Pred očima je video svetlace i pomislio da je kraj...

Najzad se zaustavio i pokušao da ustane; kada je podigao glavu, video je iznad sebe neke senke. Mahinalno je zgrabio svoj smešni šešir i stavio ga na glavu.

Onda je podigao pogled i pred sobom ugledao iscereno Donerovo lice. Za trenutak je zatvorio oči pokušavajući da

se seti gde je video tog odvratnog čoveka. Ali, sada nije mogao da se seti...

– Gde ti je sat? – upitao je Doner.

Pošto nije bio u stanju da odgovori, on je samo zurio u njega i ćutao.

Nestrpljivi Doner dade znak svojim kompanjonima i oni za tren oka pretre-soše jasnog Čipa Nivena. Iz džepova su mu izbacili sve što su našli: desetak dolara, harmoniku i nešto sitnine, komad hleba i kesu duvana za žvakanje kao i jednu prljavu maramicu...

– Nema ga! – dreknuo je Vajt ljutito.

– Ali, jasno sam ga čuo – dobacio je Krozbi. – Sat je nekome dao! Zar ne, skitnico? – dodao je i opalio mu šamar. – Govori, smrdljivi kućkin sine!

Čip je jedva razaznavao šta ga pitaju. Neprestano je pokušavao da se seti gde je video to lice sa ožiljkom... I setio se! Bilo je to onog dana kada je našao mrtvaca u preriji i onaj sat u šeširu...

Pamćenje je počelo da ga služi, ali sa njime je dolazio i strah.

– Govori! – vikali su na njega.

– Gde je sat?

– Kome si ga dao?

– Kako izgleda?

– Govori, gde si ga našao? Kada?

Pitanja su pljuštala sa svih strana, mešajući se sa udarcima. Viski je iščilio iz njega brže nego što je mogao i da pretpostavi. Začas je bio trezan.

Onda je Krozbi izvukao veliki nož iz čizme i sjajno sečivo je blesnulo na suncu. Odmah zatim, Čip Niven je osetio hladan dodir čelika na vratu i pomislio da mu je došao kraj...

– Odvezaću ja njemu jezik! – viknuo je bandit i koraknuo bliže.

Istoga časa, lutalica iz Ajove skoči na noge kao zec. Još dok se banditi

nisu snašli, okrenuo im je leđa i u skokovima potrčao na suprotnu stranu.

Doner je munjevito potegao „kolt“ i kuršum je pogodio Čipa Nivena u rame bacivši ga u prašinu.

– Prokletstvo! – opsova bandit, ljut što je slabo ciljao. No, opalio je još jednom želeći samo da zaplaši begunca. Ali, pošto je Čip skakao tamo– amo, drugi metak ga je pogodio negde u grudi.

– Oh, zar je mrtav? – upitao je Vajt.

– Videćemo – procedio je Doner i potrčao prema ranjeniku.

Čip je ležao na zemlji, čudno sklupčan i beživotan. Krozbi ga je vrhom čizme prevrnuo na leđa i ustuknuo: tamnocrveni krug krvi lagano se širio na prljavom džemperu dok mu je iz usta tekao tanak krivudav rumeni mlaz.

Doner se nagnu nad ranjenikom.

– Gde je sat, čoveče? Gde je, reci! Onaj sa kožnim priveskom umesto lanca? Imao si ga, kockao si se u njega? Kome si ga dao? Kome?

Divljački ga je protresao i Čip za tren otvori oči. Pogled mu je bio mutan i tup, kao da nije razaznavao ništa oko sebe.

– Kome si dao sat? – ponovio je Vajt i prišao mu sasvim blizu. – Kome, reci!

Ali, Čip kao da više nije imao snage.

– Reci! – već očajan ponovio je Doner.

Onda je ranjenik iznenada otvorio usta i oba bandita se nagoše da ga bolje čuju.

– Dok... – prošaputao je lotalica.

– Šta, šta kaže? – vikao je Vajt.

– Dok... – ponovio je Čip, ali ovoga puta još tiše. Pokušao je da doda još

nešto, ali ga je snaga jednostavno izdala.

Prevrnuo je očima dok mu je glava klonula na zemlju.

– Rekao je „dok“ – dobaci Vajt kroz stisnute zube. – Šta mu to znači?

– Ne znam – odvrati Doner. – Verovatno je mislio na nekog doktora, lekara.

– Misliš da se sa njim kockao?

– Zašto da ne? Uostalom, još danas ćemo proveriti kod kog lekara je naš sat!

– Nadam se da ih u gradu i okolini nema mnogo.

– Neko dolazi! – opomenuo ih je Krozbi koji je stajao malo dalje i gledao niz ulicu.

– Izgubimo se! – dobaci Doner. – Čim se stvari malo stišaju, krećemo u lov.

Banditi su nestali, a Čip je ostao da leži na zemlji, nepomičan i nekako manji nego što je bio.

Gradski lekar Emilijan Blajt imao je običaj da svakog popodneva prelistava stare novine koje su iz Kanzas Sitija u Dedvil stizale sa zakašnjenjem. Inače, sam lekar je bio pedesetogodišnji udovac, niskog rasta i neobično krivih nogu. Pored svog poziva, bavio se i lečenjem konja, vađenjem zuba kao i spravljanjem lekova od raznih trava koje mu je sa okolnih brda donosio Džesi Larkin, gradski štalar. Imao je uzano lice i orlovski nos, bistar pogled i kratko podšišanu sedu kosu. Rukavi košulje uvek su mu bili zavrnuti do lakata, dok je kaput nosio u jednoj, a malu kožnu torbu u drugoj ruci.

Vrelo popodne lagano je jenjavalo. Zavaljen u fotelju i utonuo u dremež, dedvilski lekar nije ni čuo otvaranje vrata. Kada je čuo šumove u sobi i otvorio oči, našao se licem u lice sa trojicom nepoznatih ljudi naoružanih do zuba. Najviši među njima, čovek sa velikom brazgotinom na obrazu, prišao mu je i prodrmao ga snažnim pokretom ruke.

– Ti si dok? – upita nepoznati kezeći se.

– Jesam... – promućao je zabezeknuti lekar.

– Zaveži, matori i odgovori na pitanja! – dobaci drugi, dajući mu do znanja da se ne koprca.

– Šta hoćete, ljudi? – zavapi doktor. – Ako nekome treba pomoć, tu sam. Zašto ovako...?

– Dobro – odvrati Doner popustivši stisak. – Imaš li kod sebe onaj sat?

Doktor Blajt ih pogleda sa nerazumevanjem.

– Sat? – ponovio je. – Da li je to neka šala?

– Nije šala! – odvrati Doner i lupi ga šakom po licu.

Lekar se zaneo i u trenu pomislio da će mu glava prsnuti. Nije znao šta se dešava, ali bilo mu je jasno da se nalazi u rukama nemilosrdnih ljudi.

– Ako mi objasnite... – rekao je čim je došao k sebi – možda bih mogao da vam kažem da...

– Čekaj! – prekide ga Doner. – Da li si se juče kockao sa nekom skitnicom u salunu „Vesela Meri“?

– Ja? – zapanji se lekar. – Ja se uopšte ne kockam!

– Lažeš! – zaurla Doner i tresnu ga drugom rukom. – Rekao je da je sat kod tebe, prokletniče! Mora da je kod tebe!

– Ali... Ja stvarno nemam pojma o čemu govorite! Juče sam imao porođaj na jednom ranču – brzo je izgovorio Blajt – po nisam ni mogao biti u salunu...

– Laže! – dobaci sada i Vajt. – Mora da je sat kod njega, jer onaj šugavko ne bi lagao na samrti...

– Zar nemaš nikakav sat kod sebe? – preteći mu se obrati Doner i izvadi jedan od svojih koltova. – Hajde, bolje bi ti bilo da se prisetiš!

– Imam! – odvrati čovek i zavuče ruku u džep prsluka. – Evo, da li je ovaj dobar?

– Nije taj! – odmahnu glavom Doner. – Imaš li neki drugi?

– Nemam, čoveče! Shvatite da nemam!

– Moraš ga imati! – dobaci Vajt sa ludačkim sjajem u očima.

– Kad vam kažem da nemam! – branio se doktor. – Možda ga ima Kendok? Doner zastade.

– A ko je to?

– Lekar... ali u penziji – odvrati Blajt oklevajući. – On ponekad ode u salun na karte... Možda on ima?

– Da pogledamo? – brzo dobaci Vajt. – Ako je čova slagao, teško njemu!

– Dobro... samo... Ostavićemo Krozbi-ja da ga čuva – dodao je Doner. – Hm... jedan od njih dvojice ima sat. Videćemo koji.

– Teško njemu ako nas je slagao! – dobaci Vajt izlazeći. – U tom slučaju je mrtav čovek!

Doktor Blajt tiho uzdahnu. Pogledao je bandita sa nožem u fotelji poreko

puta, a onda pozeleo da kod Kedoka ovi ljudi nađu ono što traže. Nije smeo ni da pomisli šta će se desiti ako se to ne dogodi.

* * *

Tom Kedok je bio iskusan čovek koji je na Zapadu živeo od vremena prvih pionira tako da je preko glave preturio mnogo toga. Posle života i službe pune dramatičnih događaja, skrasio se u Dedvilu i uživao u mirnim penzionerskim danima. Iako je važio za brzog na jeziku, a nisu mu bili strani ni kolt ni čašica, doktor je pre svega bio odan svom poslu. Čak se i sada odazivao na svaki poziv i na konju krstario kroz celu oblast.

Bio je visok, suvonjav, sav u žilama i žilicama. Odelo je na njemu stajalo kao na nekom štapu, tako da su ga po tome prepoznavali izdaleka. Nije voleo da nosi šešir, a njegova oštra kosa bila je uvek uredno podšišana. Imao je duge šiljaste brkove, oštre obrve sastavljene na čelu i malo isturenu donju usnu, oličenje prkosa i tvrdoglavosti.

Ko živahan i dobrodržeci starčić, retko je sedeo kod kuće, već se muvao po salunima, sastajao se sa starim prijateljima ili jednostavno jahao po okolini.

Toga kobnog dana Tom Kendok se spremao da krene na reku. Naime, voleo je da peca u sumrak i uz upaljeni fenjer, verujući da riba baš tada najbolje grize. Ali, sudbina mu je odredila da toga dana ne uživa u tišini u svežem vazduhu; poslala mu je dva lopova i razbojnika, Midža Donera i Čarlsa Vajta.

Doktor je sedeo za kuhinjskim stolom i pripremao pribor. Posetioci su lako ušli pošto vrata na kući nikada nisu bila zaključana.

– Mene tražite, momci? – upitao je ugledavši pridošlice.

– Vi ste dok? – uputa Doner besno.

– Ja sam Kedok, a „dok“ sam bio ranije. Sada sam u penziji, mister.

– Sat!

Starac ih zabezeknuto pogleda.

– Šta? Želite da znate koliko je sati? Zar nemate pametnijeg posla, momci?

Doner ga udari pesnicom u glavu. Pošto nije očekivao tako nešto, doktor pade sa stolice na pod. No, nije jauknuo niti rekao bilo šta. Podigao se prilično brzo za svoje godine i upitao:

– Šta ovo znači? Mogu li bar znati šta tražite?

– Pozlaćen džepni sata sa kožnim priveskom – odvрати Vajt kratko. – Rečeno nam je da si ga sinoć dobio na kocki.

– Na kocki?

– Tačno, matori, u salunu „Vesela Meri“. Zato nam ga daj da ne bude nevolje. I nemoj govoriti da nije kod tebe.

Kedok još jednom dobro odmeri nezvane posetioce. Cela stvar delovala mu je prilično glupo i zagonetno, ali... Bilo mu je jasno da od ovih nezvanih gostiju ne može očekivati ništa dobro.

– Znači, ja imam taj sat? – upitao je i lagano se spustio na stolicu.

– Imaš, nego šta! I bilo bi bolje da manje brbljaš! – presekao ga je Doner.

– A šta ako ste u zabludi, momci?

– Bolje nemoj da se igraš! – pripretio mu je Vajt. – Izgubili smo živce sa prvim „dokom“...

– Bili ste kod Blajta? On nema sat?

– Nema. A nemaš ni ti, zar ne?

Kedok je grozničavo razmišljao, ali mu ništa korisno nije padalo na pamet.

– Ubićete me ako ga nemam?

– Pa.... imaš ga ti ili onaj drugi – dobaci Vajt. – Hajde, pokaži ga!

Stari uzdahnu i pođe rukom prema fijoci pri dnu.

– Dobro, daću vam ga – kazao je tiho.

– Ionako od te stvari namam nikakve koristi.

– Pametno! – složi se Doner zadovoljno se osmehujući.

Kedok pomeri ruku i oseti čvrstu dršku „kolta“. Bolje ja nego Blajt, pomisli. A možda ću ipak uspeti pošto je tu i faktor iznenađenja...

Ne menjajući izraz lica, on brzo izvuče kolt i pritisnu oroz.

Ali, ne dovoljno brzo!

Doner je primetio čudan sjaj u starčevim očima i u magnovenju izvukao oružje. I pre nego što je Tom Kedok opalio, njegov smrtonosni hitac zauvek je učutkao starog doktora.

– Do đavola! – procedi Vajt. – Opet nismo ništa uradili...

– Hajde, moramo odavde – povuče ga Doner. – Metak je sigurno neko čuo.

Ovaj klimnu glavom i krete; žurili su prema Blajtovoj kući gde ih je Krozbi nestrpljivo očekivao.

Ali, čekao ih je još neko.

Čim je sa Vajtom prekoračio prag doktorove kuće, Midž je osetio da nešto nije kako treba. Naime, lekar je sedeo na istom mestu, ali je izgledao potpuno smiren, nimalo zabrinut Krozbijevim prisustvom. A on se nalazio u fotelji, čudno ukrućen i napet.

– Hej, što si stao? – upita Vajt Donera.

Iako je već ušao u prostoriju, on zastade i ruka mu lagano krenu ka opasaču.

– Krozbi? – pozvao ga je očekujući da se bandit pokrene. No, on je ostao nepomičan.

Doner je dotakao dršku kolta, ali je zaključio da je uzalud. Naime, iza zavese koja je delila sobu od lekarske ordinacije, pojavila se dežmekasta figura dedvilskog šerifa. U ruci je držao revolver, dok mu je Krozbijev „kolt“ bio zadenut za pojasom.

– Otkopčajte opasače! – naredi čuvar zakona. – I ne pokušavajte sa trikovima! Pucaću odmah, briga me za pošteno suđenje!

Opasači tupo padoše na pod, a doktor Blajd lagano ustade.

– To su oni, šerife! Nikada ih nisam video pre nego što su mi upali u kuću i tražili nekakav sat. Zaista nemam pojma o čemu su pričali.

– Možda će oni reći – dobaci Saliven, zape obarać i okrete cev prema Krozbiju. – Ti se ispravi i ostavi čizme na miru! Znam da imaš nož u sari!

– I šta sada, šerife? – dobacio je Vajt.

– Mislite da nas ovako sprovedete u onaj vaš ćumez?

– Ukoliko nemate dobro opravdanje, tako nešto i nameravam – odvrati Saliven mirno.

– Nemamo opravdanje! – dobaci Doner prkosno.

– A šta je bilo sa Kedokom? – umešao se Blajt. – Odavde su otišli kod njega, šerife. A maločas smo čuli pucnje...

– Bolje za njih ako ga nisu dirali – zareža šerif preteći. – Za Kedoka bi ceo Dedvil dao desnu ruku!

Čuvši to, Doner u trenutku preblede. Odjednom je osetio kako ga oko vrata žulja konopac. Ne, nikako nije smeo napolje odavde, ni po koju cenu...

– Samo smo tražili sat, šerife! – preduhitrio ga je Vajt. – Jedan čovek nam je rekao da ga je prokockao sa „dokom“.

Saliven ga nepoверljivo odmeri.

– A kog „doka“ ste hteli? Blajt se ne kocka, a Kedok igra samo u večeru kod Suzi. Dakle?

– Morali smo da proverimo... – odvrati Vajt grčevito tražeći izlaz. – Nismo...

– Bacite revolver, šerife! – začu se oštar glas sa vrata, a lica razbojnika se razvukoše u osmeh.

Bio je to njihov poslodavac, Džerald Brent!

Ugledavši dvojicu sa uperenim revolverima, šerif Saliven odloži oružje. Video je da nema šanse i nije želeo uludo da gine.

Za to vreme, Doner se okrenu i po prvi put se obradova spazivši Bida. Naime, lepuškasti revolveraš stajao je pored Brenta sa otkočenim revolverom.

– U pravi čas! – dobaci Vajt sa olakšanjem. – Već sam zamišljao kako mi grobar baca zemlju preko glave!

– Misli i dalje – dobaci mu Bid prezriivo. – Nego, načuli smo da ste razgovarali nešto o satu. Zar je to tajna?

Doner stisnu pesnice tako jako da mu zglobovi pobeše. Sada nije imao kud i morao je sve da isprika. A to je značilo da će morati da čeka neku drugu priliku. Sagnuo se da dohvati opasač, ali ga je zadržao Bidov kolt.

– Prvo da čujemo priču – dobacio je uz „naivan“ osmeh.

Doner se okrete prema Brentu, no ovaj je gledao u zemlju. Stajao je malo raskrečen, otkopčane kožne jakne ispod koje se videla mornarska majica. Ugašenu lulu nervozno je grickao zubima, kao da više nema nameru da je upali.

– Zar pred njima? – dobaci Doner pokazujući na doktora i šerifa.

– U redu, vežite ih! – dobaci bivši kapetan kratko. – Uradi to, Vajte, a mi ćemo da izađemo na vazduh!

Napolju je bilo dosta sveže; sunce je zalazilo i tamna senka prekrila je gotovo celu ulicu.

– Dakle? Šta se dešava, Midže? – upita Brent nestrpljivo.

Doner je izložio događaje u najkraćim crtama; kada je završio, Rens Bid se isceri, munjevito izvuče revolver i pogodi svetiljku na drugoj strani ulice. Značajno je klimnuo glavom zadovoljan svojom preciznošću, a onda se okrenuo prema Doneru i počeo glasno da se smeje.

– Šta mu je? – dobaci Vajt koji je u međuvremenu izašao. – Da nije poludeo?

Bid naglo prestade i ljutito se obrecnu.

– Poludeli ste vi, a ne ja! – dobacio je vraćajući u futrolu svoj „smit veson“. – Vi ste obični idioti!

Doner se ukoči. Uostalom, njemu nije trebalo mnogo da se upusti u obračun sa ovim lepotanom, Brentovim ljubimcem.

No, sada se videlo da je i Brent iznerviran.

– Hajde, Rense! – pozvao ga je nestrpljivo. – Kaži šta je smešno?

– Pa onaj „dok“! – nasmeja se Bid ponovo. – Vi, budale, jurite lekare po Dedvilu, kao da oni imaju veze sa tim satom!

– Nemaju? Nego ko ima, napuderisani balavče? – zareža Doner.

Ali, umesto da plane, Bid se smejao još jače. A to je Donera dovodilo do ludila.

– Neka si proklet! – povikao je ljutito i mašio se oružja. Međutim, Bid je svoje već držao u ruci i, smejući se i dalje, nišanio pravo u Donerov stomak.

– Zavežite obojica! – prasnu Brent i okrete se Bidu. – A ti...kaži šta imaš!

Revolveraš iz Oklahome lagano vrati oružje u futrolu i nadmenim pogledom odmeri trojicu bandita.

– Tražili ste „doka“? – zapitao je. – Lekare? Šta vam pada na pamet, budale? Samo jedan „dok“ nam je na putu do tog famoznog sata, samo jedan!

– Ali koji? – dreknu Vajt. – Gde da ga nađem?

– Verovatno u Hanibalu – mirno odvrati Bid.

Brent se namršti, a Vajt zbunjeno pogleda u Donera.

– U Hanibalu? – ponovio je začuđeno. – O kome govoriš?

– O Doku – iscerio se revolveraš. – O Doku Holideju!

Svi se iznenađeno trgoše, a Džerald Brent izvadi lulu iz usta i promrmlja:

– Sto mu rečnih ostrva, to bi jedino moglo da bude... Dok Holidej!

– Kako znaš? – interesovao se Vajt.

– Video sam ga ovde – odgovori Bid kratko, ne želeći da priča o svom porazu i gubitku Evertonovog novca.

– Znači tako... – reče Doner i povuče rukom po ožiljku. – Dok Holidej...

– Otkuda ona lutalica sa njim? – dobaci Krozbi.

– Ne znam – odvrati Bid pucketajući svojim nežnim, negovanim prstima.

– Samo znam da ću ga naći, kad -tad.

– Zar ti nešto duguje? – nesvesno ga bocnu Brent.

Lice lepuškastog revolveraša za tili čas se izobličilo u ružnu grimasu tako da čak i Brent za tren ustuknu.

Šta se to dogodilo između njih dvojice?

Bivši kapetan zamišljeno uzdahnu i lagano pripali lulu.

* * *

Noć nad Hanibalom bila je vedra i zvezdana.

Gradić je ležao obasjan mesečinom, sa jedne strane omeđen koritom moćnog Misisipija, a sa druge ne baš lako prohodnim brdima. Kuće su izdaleka ličile na prevrnute brodove, dok su na dokovima ležale gomile neutovarene robe, mnoštvo bala i sanduka među kojima su dremali besposleni nosači.

Naravno, kao i svaki lučki grad, Hanibal je bio krcat krčmama i raznim lokalima u kojima je bilo svega: muzike, kocke i devojaka za zabavu. Svuda su gorela raznobojna svetla i miris reke mešao se sa snažnim zadahom viskija.

Veliki brod „River Horn“ bio je ukotvijen u južnom delu luke. Tri puta nedeljno je saobraćao između Hanibala i Sent Luisa, dok se ostalim danima pretvarao u ekskluzivnu kockarnicu.

Vlasnik broda bio je Les Barkles, rodnom iz Perija, Illinois. Detinjstvo je

proveo na istoimenoj reci koja se uliva Misisipi i do kraja ostao zarobljenik rečnih obala. Počeo je sa malim šlepom da bi posle nekoliko godina stigao do velikog broda i prešao na drugu obalu. Pošto je konkurencija bila sve prisutnija, Barkles je povukao pametan potez i svoj brod delimično pretvorio u kockarnicu. Naravno, muzika i lepe devojke su se podrazumevale.

„River Horn“ je imao gornju i donju palubu, kao i svi brodovi duž velike reke, od Minesote do Luizijane. Obe palube su svetlele i ogledale se u vodi kao i veliki točak na zadnjem delu broda. Ipak, gornja paluba bila je najosvetljenija pošto se tu nalazila preuređena sala za poker i rulet: ovde je sve bilo diskretno i elegantno, od sedišta presvučenih crvenim somotom do velikih lusterata sa abažurima diskretnih boja. Devojke su bile obučene u elegantne crne haljine sa velikim izrezom i neprestano se ljubazno smešile. Pošto su zavese na prozorima bile u jarkim zelenim bojama, prostoriju su nezvanično zvali „zeleni salon“. Odmah pored nje nalazila se manja soba gde se igrao isključivo poker.

Kada se nije nalazio u komandnoj kabini na krovu, Les Barkles je oblačio elegantno odelo i šetao među posetiocima. Pored toga, imao je petoricu momaka koji su se brinuli o redu i bili snažni, dobro uvežbani i odlični strelci. Naravno, ovi ljudi su bili neupadljivi, ali zato vrlo oprezni, diskretno naoružani i efikasni.

Čim bi ušli na brod, posetioci su morali da odlože oružje, jer Barkles nije želeo da mesto u koje je toliko uložio na bilo koji način stekne lošu reputa-

ciju. Jedinu koju se toga s pravom nije pridržavao bio je hanibalski šerif, Zik Ekštajn.

Pošto je baš te večeri slutio da su mu Doner i njegovi pajtaši za vratom, grozničavo je smišljao način kako da vrati kockarski dug i oslobodi se nemilih poverilaca. A jedini u Hanibalu koji je imao toliko gotovine bio je Les Barkles. Naravno, on ga nije nosio sa sobom već ga je preko dana čuvao u specijalnom sefu, dok su noću za nje bila zadužena nekolicina stražara, obučeni da odmah i bez pogovora ubiju svakog sumnjivca.

Uopšte uzev, Barkles je bio čovek pun tajni i iznenađenja.

Ekštajn je razmišljao o svemu tome stojeći uz brodsku ogradu i zureći u površinu vode koja se na mesečini čudno presijavala, kao uhvaćena u neku srebrnastu maglu. Onda je drveni most koji je spajao brod i obalu zaškripao pod čizmama nekog čoveka i šerif se prenu iz razmišljanja.

Pogledao je i jedva uspeo da prigušipsovku.

Izgledalo je kao da je ovaj pozni gost stopljen sa tamom. Bio je visok i vitak, nosio je crno odelo i isti takav šešir i belu košulju koja je prosto blistala u tami. Naravno, šerif je u došljaku odmah prepoznao svoga saputnika iz kočije za Dedvil, legendarnog kockara i čuvenog strelca sa Zapada – Doka Holideja.

Pažljivo se povukao još dublje u senku.

Džordžijanac je zastao pred ulazom u salon i odrečno odmahnuo glavom momku koji je tražio da preda revolver ako ima nameru da se kocka. Jer, Holidej se nikada nije odvajao od koltova

sa niklovanim cevima i drškama od slo-novače.

Kockar se udaljio od vrata salona i pripalio cigaru, dok se Ekštajn još malo povukao i sakrio iza stuba. Nije želeo da ga Dok vidi jer mu je jedna luda misao upravo pala na pamet...

Naime, Holidej je trebalo da se kocka i dobije. Da, baš tako! Jedino je on mogao da dobije sumu koja je šerifu bila preko potrebna kako bi vratio kockarski dug prokletom banditu Midžu Doneru. Rok za plaćanje je istekao i Doner je tražio novac. A čuvar zakona nije imao u džepu više od pedeeset dolara. Pošto je još malo sačekao, Ekštajn se odšunjao do male sale za poker. Tamo je stajao drugi čuvar koji je kontrolisao posetioce na ulazu i oduzimao oružje. Njega je trebalo ukloniti! I to odmah!

– Hej, Brede! – pozva ga Ekštajn tiho.

Momak se okrenuo, ali ga nije prepoznao. Zato je ostao da stoji na mestu jer mu je posao bio da pomno pazi na vrata.

Ekštajn koraknu napred.

– Brede! – viknuo je glasnije.

– Ko je to? – odazva se momak zavlačeći ruku pod kaput. Onda je ugledao metalnu zvezdu koja je blesnula na mesečini. – To ste vi, šerife?

– Ja sam – potvrdio je Ekštajn muklo. – Dođi da mi nešto pomogneš...

– Šta se desilo? – upita mladić prilazeći.

Istoga časa dobio je žestok udarac u potiljak i pao kao pokošen, bez glasa.

Šerif se osvrnu; sva sreća, nikoga nije bilo u blizini. Zato je hitro podigao onesvešćenog čoveka, podigao ga na ramena i uputio se prema ograd.

Sve je trajalo svega nekoliko trenutaka. Nesrećnikovo telo pljusnulo je u vodu začuo se kratak šum, krugovi na vodi, a onda – tišina.

Šerif je neko vreme sačekao da proveri hoće li se čuvar pojaviti na površini, ali... sve je i dalje bilo tiho i mirno. Zadovoljno se nasmešio; sada je Holidej mogao da uđe i naoružan. U stvari, jedino to je i želeo. Samo da uđe, pomisli.

Bilo kako.

* * *

Sada je kroz poluspuštene roletne posmatrao ulazak vitkog Džordžijanca u poker salu. Preko koltova je bio prebačen kraj njegovog dugog crnog kaputa, pa se nije ni primećivalo da ima revolvere.

Svi stolovi bili su zauzeti, a sala je „plivala“ u duvanskom dimu. No, to izgleda nikome nije smetalo.

Mršav koščat barmen koji se nalazio iza malog improvizovanog šanka lenjo je podigao glavu i odmerio Holideja.

– Šta želi mister? – upitao je pospanim glasom.

– Brendi! – odvrati Dok kratko.

Čovek ga iznenađeno pogleda pošto to odavno niko nije tražio. Ipak se sagnuo i ispod šanka izvukao smeđu bocu, prevučenu prašinom i paučinom. Lagano ju je obrisao krpom i stavio na uglačanu ploču. Dok pokaza rukom prema čašama i mršavko mu polako nali jednu.

Ekštajn je posmatrao odmerene kockareve pokrete zaboravljajući gde se nalazi. Bože, taj momak mora da je od kamena, pomisli; ništa ga ne uzbuđu-

je, ničega se ne plaši. Pa čak i kada su se svi u sali okrenuli i pogledali prema njemu, mirno im je okrenuo leđa i pomerio čašu među prstima.

– Zar ovoga Bred tako dobro poznaje da ga je pustio unutra sa revolverom?

– upita neko iz ugla.

– Možda ga i ne poznaje – dobaci drugi mirno.

– Kako?

– Možda je ovo glavom i bradom Vajt Erp, pa ga se boji.

Ljudi se nasmejaše.

– Onda sigurno tebe traži! Najviše si „digao“ večeras!

Najbliži Holideju ustao je od stola i došetao do njega. Imao je bikovski vrat i snažna mišićava ramena. Kucnuo je Doka po ramenu, čekajući da se ovaj okrene.

– Mister... – kazao je tiho – ako imate nameru da igrate onda sedite, ali bez oružja. Takav je ovde običaj.

Holidej je okrenuo čašu i stavio je na šank. Tek sada je pogledao u čoveka i oči mu podrugljivo blesnuše.

– O čemu pričaš, čoveče? – upitao je hladno. – O mom „koltu“?

– Da, baš o njemu.

– A ništa ne kažeš za revolvere koji si sakrio u levi rukav, baš ispod ramena?

Čoveka zbunjeno zatrepta, potpuno izbačen iz ravnoteže ovom iznenadnom i brzom opaskom. Jednostavno nije mogao da poveruje da je ovaj uglađeni dendi tako lako primetio njegov mali pištolj.

– Gotov si, Šenk! – dobaciše njegovi drugari sa podsmehom. – Nije ti uspelo da prokrijumčariš svoj adut!

Snagator glasno opsova i zavuče ruku pod kaput.

Ali, odmah se ukočio pošto ga je niklovana cev kolta već držala na nišanu. Bez reči je ustuknuo osećajući ledene žmarce na leđima. Više nije znao šta je opasnije i ubitačnije: pogled strančevih očiju ili revolver koji je držao u ruci.

Tada se podigao još jedan. Ekštajn mu je prvo video samo leđa; nosio je kožnu jaknu, mornarski kačket i istu takvu majicu, a iz usta nije ispuštao lulu. Bio je to Džerald Brent.

Šerif zadrhta; ako je Brent tu, onda ni njegovi ljudi nisu daleko. Znao je da mu je Doner bio jedan od najbližih... Zar su već stigli? I šta je Brent tražio u Hanibalu, odnosno, baš ovde, na Barklesovom brodu?

Hteo je da šmugne, ali je radoznalost nadjačala prvobitni strah. Uostalom, poker sala je bila njegova poslednja šansa; bilo ko da dobije, moraće pasti od njegove ruke, pa makar to bio i Dok Holidej.

– Ako želite igru – dobacio je Brent i pogledao u Doka – slobodno možete da nam se pridružite. Imamo jedno mesto...

Za to vreme, Ekštajn je sa olakšanjem zaključio da Doner nije među Brentovim partnerima. Zatim se radoznalo zapitao šta će biti pošto je Džordžijanac prišao stolu i nečujno se spustio na stolicu.

Brent se zadovoljno osmehnu. Za njega više nije bilo dileme: pronašao je kockara! Znači, baš on je ovoga puta imao sreće, jer je Bid pazio u „zelenom salunu“, dok su Vajt i Krozbi pročešljali sve krčme i salune na obali.

Negde su morali da nabasaju na njega.

To je uspjelo baš njemu i zbog toga je bio veoma zadovoljan. Sada je sedeo preko puta čoveka u crnom i odmeravao ga ispod oka. Još od ranije znao je da Dok Holidej nije samo kockar, već inteligentan borac i revolveraš, čovek sa čeličnim živcima i neuporedivim refleksima. Biće teško izaći sa njim na kraj.

Partija je počela i njemu se činilo da Džordžijanac ima oči samo za svoje karte. Međutim, to je bila varka. Dok je pomno pratio sva kretanja u sali i proučavao svaku promenu na Brentovom lice. Naime, odmah je znao da nije pozvan da igra samo iz ućtivosti.

S druge strane, bivši kapetan se stalno smeškao, mada to nije moglo nikog da prevari. Nije bio zadubljen u igru, jer je mislio na nešto sasvim drugo; pored toga, često je pogledao na vrata i pravio grube greške. U jednom trenutku zubima je odgrizao vrh lule, ne mareći što nije povukao dim već više od pola sata.

– Idem sa četiri stotine!

– Ja dodajem još toliko.

– Dve karte.

Posle kratkog zatišja čulo se glasno i jasno.

– Dižem na hiljadu!

– U redu. Pokažite...

Igra se zahuktavala i najzad su ostali samo Brent i Dok. Kako je vreme odmicalo Holidejev kapital se povećavao, ali to ovoga drugog uopšte nije brinulo.

– Noćas imate sreće – dobacio je bivši kapetan.

– Zahvaljujući vama – reče kockar mirno.

– Kako to? – začudi se Brent.

– Jer mislite na sve drugo, samo ne na karte. Šta je u pitanju?

– Ne razumem...

– Razumete vi odlično! – osmehnu se Dok ironično. – Ovaj silni novac nije uzalud bačen na moju stranu. Niste se usudili ni da blefirate.

– Igram pošteno.

Dok klimnu glavom.

– Kao i ja. Ali, dokle?

Brent skloni karte u stranu, iz džepa izvadi nov svežanj novčanica i baci ga na sredinu stola.

– Ovde ima deset hiljada dolara, mister – kazao je mirno. – Ulažem sve u jedno deljenje. Pristajete?

Holidej okrznu pogledom gomilu pred sobom.

– Ovde nema više od osam hiljada – rekao je.

– Uložite vaš sat! – dobaci Brent nehajno. – To je dobra ponuda sa moje strane.

Ljudi okolo zažagoriše.

Dok se zamišljeno zavalio u stolicu pokušavajući da prodre u Brentove namere.

– Moj sat je uspomena od oca – kazao je polako. – Nikada ne bih igrao u njega.

Bivši kapetan se nervozno nasmeja.

– Niste me razumeli. Nisam mislio na taj sat...

– Ne?

– Ne. Mislio sam na onaj stari sat koji ste u Dedvilu dobili od neke skitnice.

Holidej nabra obrve. Bio je sasvim zaboravio na taj događaj, pa tako i na sam časovnik. Ali... šta je to moglo da povezuje ovog isluženog mornara i skitnicu kakav je bio Čip Niven...?

Zato se mašio rukom za unutrašnji džep i izvukao zaboravljeni zlat sa pozlatom i upletenom kožicom umesto lančića. Podigao ga je iznad glave i zanjihao nekoliko puta. Njegov protivnik ga je grozničavo posmatrao, a pohlepa u njegovim očima bila je očigledna i nekontrolisana; bivši kapetan je sasvim instinktivno pružio ruku prema njemu, ali Dok ga je u poslednjem trenutku izmaknuo i stavio ga pred sebe.

Džerald Brent se tek tada vratio u stvarnost.

– Da, mislio sam na taj sat – rekao je smeteno.

– Zašto vam je stalo do njega? – upita Holidej.

– Zar je to važno? – odvrati Brent žmirkajući. – Znam da je kod vas i želim da igramo. U svakom slučaju jednostavno, zar ne?

Dok slegnu ramenima.

– Igrajmo onda – složio se.

Partija se završila Holidejevim trijumfom; naime, „tukao“ je Brenta sa najobičnijim trilingom asova. Bivši kapetan sa Misisipija izvukao je iz rukava jednog kralja, ali ni to mu nije pomoglo.

– Nisam uspeo – kazao je šireći ruke. Onda je pucnuo prstima i okrenuo se prema barmenu:

– Donesi! – dobacio je kratko.

Istog trenutka revolver mu je doleteo pravo u ruke. Brent ga je vešto uhvatio i okrenuo se prema Doku.

Mada nije očekivao ovakav obrt, Holidej je ostao mirno da sedi.

– Ipak će sat biti moj – nasmejao se bivši kapetan fiksirajući protivnika pravo u oči. – Nemate sreće, Holideje! Ovo je „piće“ kome se ne možete odupreti i

od koga gadno zaboli glava... ako čovek nema razuma.

– Uvek sam poštovao jače adute – rekao je Džordžijanac.

– Moji su najbolji! – dobaci Brent važno, ne ispuštajući iz vida svog protivnika. – Zar nisu?

– Jesu, ali ne zaboravite da posle svake igre dolazi revanš.

Ovaj se nasmeja.

– Samo ostanite mirni, mister. Žao mi je što ste izgubili vaš deo, ali takve stvari se ponekad dešavaju i kockarskim ajkulama kao što je Dok Holidej! Hm... karta zna da bude prevrtljivija od žene!

U poker sali nastade žamor.

Svi su se okrenuli kada je bilo izgovoreno ime čuvenog strelca iz Džordžije.

Brent se uspaljeno cerekao želeći da pokaže da on kao bivši kapetan može uspešno da se nosi i sa takvim ljudima kakav je Holidej. Međutim, njega je najviše interesovao sat koji mu je Kirk Kendel ukrao u Sent Džozefu. Najzad će opet biti kod njega; a sa njime u ruci odgonetnuće tajnu basnoslovnog bogatstva.

Lagano je pružio ruku da uzme sat.

Holidej je još uvek sedeo zavaljen u srolici, možda ipak i previše... Brentu je to promaklo, ali ga je takav propust koštao više nego što je računao. Naime, vrh Dokove čizme munjevito ga je pogodio u potkolenicu i on zaurla od bola. Ruke su mu za trenutak klonule i to je bilo dovoljno da Holidej stupi u akciju.

Džordžijanac je lakim pokretom povukao obod kapetanovog kačketa i navukao mu ga sve do nozdrva. Odmah

zatim, snažno ga je lupio šakom po zatljku...

Brentova glava tresnula je o tvrdu tablu stola; bivši kapetan ostao je tako nekoliko trenutaka, a onda tresnuo na pod i ostao nepomično da leži

U prostoriji je vladala mukla tišina.

Dok se okrete i uperi cev „linkolna“ prema barmenu. Prebledeli mršavko odmah je podigao ruke uvis i počeo da cvokoće zubima.

– Da čujem, gde su mu prijatelji? – dobacio je hladno. – Neka se jave ako imaju nešto protiv ovog postupka!

Ali, niko se nije ni makao.

– Izgleda da čova nije bio omiljen – kazao je Dok. Zatim je pokupio novac sa stola i zajedno sa satom ga potrpao u džepove. Izašao je unatraske, a na izlazu se okrenuo na peti i odgurnuo vrata.

Zik Ekštajn se brže bolje skloni u mrak, između praznih starih kutija.

Bio je to njegov trenutak, jer je kockar imao pri sebi barem dvadeset i pet hiljada dolara. Dakle, vredelo je pomučiti se... Kada sve bude gotovo... prokleti Holidej neće ni znati gde su mu pare isparile. Zato je trebalo brzo delovati.

Na palubi je bila tišina i Holidej se uputi prema ogradi; pogledao je u drugu obalu koja je izgledala kao da je ucrтана u nebo i oivičena crnim mastilom.

Skriven iza sanduka, Zik Ekštajn je proverio svoj revolver. Bio je spreman i da ubije, ako to bude neophodno. Samo tako će doći do novca koji treba da vrati Doneru, a nešto će ostati i njemu. S druge strane, Džerald Brent će mu biti zahvalan ako mu dovede prokletog

kockara koji ga je izigrao pred onolikim svedocima.

Podigao se i u nekoliko koraka prešao rastojanje do ograde. Kolt je držao otkočen i spreman za dejstvo. Mada je bio iskusan i tvrd čovek, Zik Ekštajn je uhvatio sebe kako drhti...

Odjednom je zaprepašćeno zastao ne mogavši da veruje svojim očima.

Holideja nije bilo! Jednostavno, nije se više nalazio tamo gde je malopre stajao.

Šerif nije znao šta da misli. Prišao je ogradi i pogledao dole kao da će mu reka dati odgovor na to. I pre nego što je smislio šta bi mogao da uradi ili preduzme, začuo je iza sebe poznati glas hladan poput leda.

– Dobro veče, šerife! – dobacio je Holidej dok je Ekštajn stajao kao skamenjen, opčinjen sopstvenom nesmotrenošću.

– Mene tražite? – nastavi Dok u istom tonu. – Da li sam nešto skrivio?

– Tuča na brodu, ozleda jednog gosta, potezanje kolta – izrecitovao je Ekštajn, iako je i sam znao da priča gluposti.

– Gle? – začudi se Dok. – A gde ste vi sve to videli?

– Bio sam prisutan... kraj prozora....

– Čekali ste da me mornar opelješi?

– Šta sam čekao, to u ovom trenutku nije važno – odvrati šerif izbegavajući odgovor. – Uostalom, vi ste moj uhapšenik – nastavio je ne skrivajući likovanje – i nećete smeti da mi pucate u leđa.

– Nikada nisam ljudima pucao u leđa, šerife. Čak ni bednicima poput vas.

Ekštajn uzdahnu; Holidej verovatno nije ni držao oružje u ruci. Zato je isko-

ristio šansu i pripucao u okretu ispraznivši ceo magacin.

Zrna iz njegovog kolta su se kao otrovni insekti prozujala iznad Holidejeve glave zabadajući se u drvene zidove poker-sale.

Za to vreme, kockar je ležao na podu sa izvučenim koltom; nanišanio je u magnovenju i opalio samo jednom. Ali, i to je bilo dovoljno. Naime, hitac je dobro „prodrmao“ Ekštajnovu šaku i izbacio mu oružje iz ruke.

Šerif iz Hanibala očekivao je smrt, jer drugo ništa nije ni zaslužio.

Dok Holidej se lagano uspravio, držeći revolver nadole. Zahvaćen panikom, Zik Ekštajn se okrenuo i preko ograde strmoglavio u reku. Čuo se samo pljusak, a onda se voda sklopila nad telom čoveka koji je drugog želeo da ubije zbog novca. Naravno, strašna hladnoća je osvestila Zika Ekštajna i kada je izronio i žudno udahnuo vazduh, shvatio je da je od sebe napravio najobičniju budalu!

Ljutito psujući, zaplivao je prema pristaništu i najbližim čamcima.

Gore na palubi, Barklesovi čuvari reda dotrčali su do Doka.

– Šta se desilo? – pitali su.

– Neko je izgubio novac i pao u vodu od očajanja.

Oni se zbunjeno zgledaše.

– A ko je pucao?

– Ja. Noćas mi se ne sviđa mesečina, momci. Suviše je bleđa, pa se čovek na trenutke oseća previše usamljeno. Pucnji leče samoću.

Rekavši to, Holidej ćutke siđe na donji sprat, ostavljajući iza sebe zabezegnuta lica. Iako je njegov odgovor zvučao prilično luckasto, niko nije ni

pokušao da ga zaustavi. Ali, ako je i imao nameru da napusti Barklesovu kockarnicu, to za sada nije mogao. Na brod su upravo dolazila nova tri momka; odmah je prepoznao Midža Donera i njegove pratioce.

U stvari, prepoznavanje je bilo obostrano.

Odmah zatim, banditi su zastali i rasporedili se tako da je bilo jasno šta hoće. Naime, lov na Holideja koji je počeo u Dedvilu trebao je da se završi ovde. I mada nije znao zašto su se lupeži okomili na njega, malopredašnji duel zbog običnog sata uverio ga je da je i oni sigurno imaju veze sa tim. Sada ih je mirno posmatrao, iako je znao da su spremni da potegnu oružje.

Gore na palubi, čuo se bat koraka.

S druge strane, Holidej je nastavio da korača prema mostu. Ruke je držao sasvim opuštено, dok mu je drška od slonovače zadržavala peš dugog crnog kaputa.

Sve je bilo spremno za sledeći potez.

– Stani, kockaru! – doviknuo je Midž Doner prodorno.

Naravno, Džordžijanac nije poslušao banditove reči. Nalazio se na polovini mosta kada je Čarls Vajt izgubio nerve i, pogrešno procenivši trenutak, pokušao da bude brži nego što je u stvari bio. Kao i mnogi drugi pre njega, želeo je da postane slavan.

Ruka mu je munjevito poletela naniže i dohvatila dršku oružja. To je sve što je uspeo da uradi, jer je sledećeg trena razrogačenih očiju spazio dug naranđasti jezik koji dolazi odozgo, prži mu grudni koš i ispunjava ga strahovitom vrelinom. Odjednom je izgubio osećaj da ima ruke, a iz mlitavih prstiju

iskliznuo mu je oružje i snažno lupilo o daščani pod palube.

Tako je Čarls Vajt pao naočigled svojih prijatelja i pajtaša. Krozbi je užasnut prebledeo, dok je Donera zapljusnuo talas neopisive mržnje. Video je kako Vajt nepomično leži i, bacivši se na stranu, povukao oba revolvera kalibra „45“.

Nastao je pravi vatromet, a iznad mesta obračuna podigao se gusti oblak dima.

Kada je ispucao sve metke, zadihani razbojnik nije mogao da poveruje svojim očima.

Dok Holidej je i dalje stajao uspravan i miran! Pri oskudnoj svetlosti, njegova nepomična figura delovala je na Donera kao prava mora. Nije ni razmišljao o tome da je, ponet gnevom, gađao suviše nekontrolisano i neprecizno. Po njegovom mišljenju kockar je odavno morao da padne...

A on je stajao na istom mestu, živ i nepovređen

Za to vreme, Danijel Krozbi držao je ruke daleko od opasača. On je, izgleda, bio najtrezveniji i odmah priznao sebi da protiv Holideja nema nikakve šanse.

Čovek iz Džordžije je hladnokrvno izvukao kolt i uperio ga prema Doneru. Niklovana cev blesnula je na mesečini kao krljušt zvečarke, dok se užasnutom banditu učinilo da ga je dotakla sama ledena ruka smrti.

Preplašen, ispustio je oružje i ustuknuo.

– Gubi se! – čuo je hladan bezbojan glas od koga mu se ledila krv u žilama.

Baš tada se pored ograde gornje palube pojavio Brent i Doner oseti kako mu se život ponovo vraća. Naravno, promenu je osetio i Holidej...

Munjevito se okrenuo i s kuka opalio uvis; Brentova glava je iščezla, a zrno je raznelo iverje sa stuba pored kojeg se malopre pojavila.

– Pet hiljada dolara onome ko ga uhvati! – začuo je glas bivšeg kapetana. Po tome je mogao da zaključi da su njegove pretpostavke tačne.

U međuvremenu, Midž Doner je iskoristio časak Dokove nepažnje i jurnuo prema Krozbijevom oružju. Ali, nije ni stigao da ga izvuče; Dokov hitac je doleteo i smrskao mu zglob na nozi. Glasno je zaurao i pao držeći povređeno mesto.

Danijel Krozbi se povukao dignutih ruku.

Prvi pucnji sa gornje palube prohuja li su iznad Holidejeve glave kada se već našao na pristaništu.

– Eno ga! – povikao je neko odozgo.

Naravno, Džordžijanac se nije uplašio. Još jednom je uzvratio vatrom i neko je ponovo jauknuo...

Džerald Brent je među prvima strčao niz most; ostali su ga žurno pratili, privučeni visokom nagradom koju je obećao. Istog trena pored ograde se pojavio čovek sede kose i oštarih, odlučnih crta lica. U ruci je držao veliku pušku za bizone i iz nje ispalio hitac iznad glava gonilaca.

Strahovit pucanj potresao je pristanište i svi stadoše kao ukopani.

– Kuda ćete? – povikao je Les Barkles, vlasnik „River horna“. Naime, radilo se o njegovim čuvarima koji su

napustili svoja mesta čim se pripucalo i instinktivno potrčali za beguncem.

No, pre nego što je bilo ko od ljudi uspeo da mu odgovori, mnogo mirnije je dodao:

– Svi natrag!

– Ali... dole je ubica i prevarant! – povika jedan.

– To je šerifov posao – dobacio je Barkles suvo. – Moji momci imaju svoj posao i za to su plaćeni. Dakle, nazad! Pucaću u svakoga ko se ne vrati!

– Dajem pet hiljada dolara onome koji ga uhvati! – nije odustajao Brent.

– Da vidim novac! – povika Barkles glasno.

Brent se ujede za usnu. Nije imao novac kod sebe i znao je da će ta činjenica uticati na ljude. I bio je u pravu: jedan po jedan, Barklesovi čuvari su se ćutke vratili na brod.

– Bide, gde si? – zauriao je Džerald Brent.

Ali, revolveraš iz Oklahome se nije odazivao.

Besan zbog svega što se događa, bivši kapetan pritrča Krozbiju i ščepa ga za mišicu.

– Kreći, budalo!

Bandit pokaza prema Doneru koji je stenjao, vukući povređenu nogu.

– Ali... on je ranjen... – uzviknuo je.

– Pa šta! Ostavi ga, snaći će se sam! Hajde, požuri, da ovog ne izgubimo iz vida!

No, Krozbi je oklevao.

– Zar sami...? – procedio je. – Taj Holidej nije čovek... on je đavo!

– Šta? Otkazuješ poslušnost? – procedi Brent. – Plašiš se, ha?

– Pomalo... – priznade ovaj tiho.

– Onda skloni njušku da je ne gledam – dobaci Brent prezrivo, snažno ga udarivši pesnicom u lice. Naime, tvrda mornarska šaka odbacila je lupeža sa doka do nekog sanduka, a onda pravo u vodu.

Za to vreme Doner je pokušavao da se pridigne.

– Pomozi mi, Brente! – zavapio je.

– Nikako ne mogu da...

No, njegov poslodavac uopšte ga nije čuo. Bez reči je potrčao u noć, zaslepljen mržnjom, ali i strahom da će izgubiti trag dragocenom džepnom satu. Zanet žurbom, potrčao je pored zgrade sa nastrešnicom ispod koje je, stopljen sa tamom noći, mirno stajao jedan čovek. Njegova vitka prilika nije se ni pomerila kada je Brent prošao i uskoro zamakao u jednu od mračnih uličica hanibalskog predgrađa.

Ipak, uglovi usana su mu se razvukli u prezriv osmeh; kresnuvši palidrvce, mirno je pripalio cigaru koju je već neko vreme držao u rukama.

Narandžasti plamen za trenutak je osvetlio fine crte lica Doka Holideja.

* * *

Ostavljajući mrtvog Vajta i ne hajući za Krozbijevo zapomaganje iz vode, Midž Doner se s mukom podigao i vukući nogu, lagano krenuo prema gradu. Nekako se domogao jednog kolta, a onda ga, oslonjen o stub pristanišnog fenjera, lagano napunio.

Na drugoj strani, prozebao i moka, Zik Ekštajn je sedeo na stubu za privezivanje čamaca i lagano cedio krajeve košulje. Izgledao je veoma jadno, a tako se i osećao. Jer, sve mu je išlo naopako

i to više nije mogao da podnese. Ipak, možda bi uspeo da zaboravi poniženja koja je doživeo da je uspeo da nabavi pare za kockarski dug. Ovako...

Što se tiče pucnjave ispred „River horna“, ona ga uopšte nije zanimala. Naime, šta god da se dogodilo, nije se smeo pojaviti ovako mokar i jadan i predstavljati zakon pred Barklesom i njegovim gostima. Ako su se neki igrači sporečkali, vlasnik „River horna“ je imao način da ih smiri.

Pošto se kako tako uljudio i obukao, Zik Ekštajn se dohvatio senki ispod tremova kuća i krenuo prema svojoj kancelariji. Nije prešao mnogo kada je odjednom začuo bat čizama; neko je trčao koliko ga noge nose...

Šerif zastade i oslušnu. Ako neko trči u ovo doba onda to sigurno ne čini iz poštenih pobuda. Zato se hitro pribio uza zid i sačekao.

Samo na korak-dva daleko od njega protrčao je Džerald Brent sa revolverom u ruci; da je hteo, mogao ga je doći...

Ulica je bila pusta, a svetiljke su preko Brentove prilike na suprotne zidove bacale ogromne senke....

Kada su koraci bivšeg kapetana zamrli između zidova, šerif je krenuo dalje. Koga je to jurio Brent? Verovatno je hitao za kockarom i njegovim satom.... Čitav svet je poludeo, zaključio čuvar zakona; zar su zbog jednog raštimovanog časovnika ljudi spremni da proliju krv?

Ponovo je zastao i oslušnuo.

Neko mu je opet dolazio u susret; ali taj je glasno jaukao i pomalo psovao, pa je po tome zaključio da ga nešto muči...

Zik Ekštajn je izvukao svoj nakvašeni kolt i povukao se u senku neke ograde od pruća. Odmah zatim, ugledao je nešto što ga je ispunilo pakosnom radošću!

Midž Doner je vukao nogu, ostavljajući za sobom krvav trag. Bio je ranjen. Uz to, bio je sam, odnosno, njegove verne senke Vajt i Krozbi nisu bili sa njim! S obzirom da je pre toga oko „River horna“ došlo do pucnjave, verovatno su ležali mrtvi... ili su možda ostavili svog druga u nevolji. A Midž Doner je zaista bio u nevolji; obilno je krvario i bez sumnje je pošao da potraži lekarску pomoć.

Ekštajn se zlurado iscerio.

On je bio raspoložen da mu „pomogne“ i to tako da mu više nikada ne spomene kockarski dug iz Linkolna niti mu pošalje svoje pajtaše da ga ponize i podsete šta ga čeka ako ne nabavi novac. Da, da, pomisli, uradiće sve da mu lekarska pomoć više nikada ne bude potrebna!

Sada je kucnuo čas da sa leđa skine ogroman teret koji ga je pritiskao.

Provukao je kolt kroz ogradu, sačekao nekoliko trenutaka i opalio. Sledećeg trenutka, Doner se zaneo kao da ga je udarila neka ogromna, nevidljiva ruka.

Želeći da bude siguran, Ekštajn je opalio još dva puta.

Iako je pokušao da izvadi oružje, Doneru to ovoga puta nije uspelo; njegovo snažno telo se nekoliko puta zgrčilo, a oči su razrogačeno posmatrale smrtonosne narandžaste plamenove. Znao je da ne može da im se suprotstavi i osećao da ga snaga napušta...

Šerif je izašao iz zaklona želeći da prisustvuje poslednjim trenucima života svoga protivnika.

– Hoćeš tvoje pare, Midže? – dobacio je sa divljom radošću i opalio još jedan hitac razbojniku u grudi. – Evo ti ceo dug, prokletniče! I to sa kamatom!

Opalio je još dva puta, sve dok se razbojnikovo telo nije beživotno sručilo na zemlju. Onda se okrenuo oko sebe i delimično osvestio. Shvatio je da je ulica osvetljena i da je neko mogao da ga vidi. Nije ni stigao da razmišlja o tome kada je osetio da nije sam...

Iz mraka je izronilo lice Danijela Krozbiya, izobličeno od gneva.

– Pseto! – dobacio je bandit ljutito i pošao rukom prema oružju.

Ekštajn je očajnički pritiskao oroz, ali prazno udaranje igle bilo je jedini odgovor na njegov pokušaj odbrane.

Krozbi je sa uživanjem podigao oružje.

Na šerifovom licu videle su se samo izbezumljene oči pune užasa pred licem bliske smrti. Odmah zatim, iz malog crnog otvora suknuo je plamen tako da Ekštajn nije stigao ni da jaukne. Samo je bezglasno pao, tu, odmah pored Midža Donera, sa velikom rupom na čelu.

Krozbi ga je samo hladno odmerio, a onda glasno udahnuo i nervozno se obazreo oko sebe.

I njemu je gorelo pod nogama.

Bio je potpuno sam.

Pred krčmom „Zlatna školjka“ Džerald Brent je najzad ugledao beli „stetson“ i drečavo žuti prsluk Rensa Bida. Lepušasti revolveraš je stajao nemar-

no oslonjen o zid i nezainteresovano gledao za retkim, polupijanim prolaznicima. Dve devojke slobodnog ponašanja otvoreno su ga pozvale da im se pridruži, ali on je okrenuo glavu.

Utom se pred njim pojavio zadihani Brent.

– Sto mu vragova, gde si do sada? – obrecnuo se bivši kapetan brišući znoj rukavom kožne jakne. – Našao sam Holideja!

Bid klimnu glavom.

– Pretpostavio sam tako nešto, čim se toliko pucalo. Nisi ga uhvatio?

Brent ljutito opsova.

– Sat mi je bio u rukama, zamisli! Ali samo za kratko! Sada je opet pored njega!

– Ti gubiš glavu, kapetane – nasmejao se revolveraš. – Drugo... ne mlataj tim revolverom pored mene, mogao bi da opali...

Brent se nasmejao, ali to je više ličilo na ljutito režanje.

– Misliš da bi bilo šteta? – upitao je.

– Gde su ostali?

– Vajt je mrtav, Doner ranjen, a Krozbiju sam izbio zube. Uplašio se da pođe sa mnom...

– Gle? – izusti Bid iznenađeno. – Ispada da smo ostali samo nas dvojica?

– Tako nešto... – progunda ovaj, šarajući pogledom preko ulice. Naime, još uvek se nadao da će ugledati Doka Holideja i poslati ga na onaj svet. – Moramo ga potražiti, Rense – dodao je. – Ne sme da nam umakne!

– Popij nešto – predložio je Bid. – Ovde se toči odličan viski. Ja sam se ipak odlučio za pivo.

– Šta? – povika Brent iznenađeno. – Zar ti je do pica?

– Nije mi ni do mrtvačkog sanduka – odvrati revolveraš i mirno uđe u krčmu.

– Ali, kako ne shvataš da gubimo vreme! – dobaci Brent pošavši za njim.

– Naprotiv – odvratio je lepuškasti Bid pokazujući mu da sedne na stolicu preko puta. Inače, unutra je bila prilična gužva: žamor glasova nadjačavali su zvuci klavira pomešani sa ženskim kikotanjem.

– Večeras si nešto tajanstven, Bide?

– upita bivši kapetan svog plaćenika.

– Šta te muči?

– Pa.... može se reći da puno razmišljam.

– Je li? A o čemu?

– O satu. Tvom satu, Brente...

– Hajde, ne zanovetaj! Nije mi jasno šta hoćeš?

– Polako! – opomenu ga Bid i rukom pozva kelnera. – Ovolika jurnjava, zatim pucnjava, mrtvi i ranjeni, a ti stalno ćutiš... Mislim da zaslužujem da čujem priču.

– Kakvu priču, do đavola! Nemam vremena za priče...

Bid se namršti.

– Hoću da znam koliko vredi taj sat koji ti je važniji od svega! Dakle, počni da se ispovedaš. I molim te da počneš od početka...

Brent glasno uzdahnu. Shvatio je da ne može nazad i da je promućurni Bid povezao neke stvari...

– Onda slušaj, kopilane – zabrundao je skidajući kačket. – Samo, ne sanjaj da me možeš prevariti! Naravno, dobićeš svoj deo...

Bid se isceri i podiže čašu.

– To već bolje zvuči, prijatelju. A sada nastavi...

– Dobro, de... – promrmlja Brent i uzdahnu. – Dakle, ogranak velike banke braće Vivers iz Sent Luisa trebao je da u svoje glavne trezore, čak iz Tumbakve, prebaci zlato u vrednosti od oko tri stotine hiljada dolara. Da bi izbegli klasičan transport železnicom i nesigurne kočije, ovi bankari su smislili da to urade rekom. Zlato su maskirali u bale sa pamukom i diskretno ga okružili preobučanim detektivima i policajcima...

– Zaista...?

– Da bi sve izgledalo sasvim obično, iznajmili su brod Vilija Rembouza da to preveze Misisipijem...

Bid je čekao da Brent predahne i popije koji gutljaj. Međutim, njegovo pivo je stajalo netaknuto.

– Negde na polovini puta, Viliju je prišao jedan iz pratnje i otkrio mu celu operaciju. Pošto je znao da ovaj poznaje reku, predložio mu je da izabere mesto gde bi potopili pamučne bale, ali tako da se kasnije mogu lako pronaći. Naravno, Rembouz je odmah pristao: zajedno su odredili mesto, a plan i tačan položaj ucrtali na jedan komad tankog pleha i to zalepili na džepni sat. Odozgo su stavili brojčanik, skinuli malu kazaljku, a veliku stavili na broj jedanaest.

– Zašto?

– Toliko je bilo milja južno od Lousite. I tako... Rembouz je sat ostavio kod sebe, a izdajica je te noći likvidirao svu četvoricu iz pratnje; bilo je lako pošto ništa nisu posumnjali. Jednostavno ih je ubio na spavanju.

– Kakva ptičica! – dobaci Bid podrugljivo. – Čudo da i Vilija nije poslao na onaj svet!

– Zato što mu je bio potreban... A sad, slušaj dalje: nešto kasnije su inscenirali neki napad sa obale, ranili sami sebe i pustili brod niz maticu. Nosila ih je dosta dugo, sve dok se nisu nasukali i prevrnuili na Veldmanovom brzaku. Pre toga su zapalili brod, mada je Vili kasnije tvrdio da su kotlovi eksplodirali. No, osiguravajuće društvo se nije dalo tek tako prevariti; tragali su za ostacima, ali nisu mogli da pronađu ništa opipljivo. To je trajalo pune tri godine i za sve to vreme Rembouz je morao da bude miran i živi prilično bedno. Hmm... mogu misliti kako mu je bilo! Imao je bogatstvo nadomak ruke, a živio je kao skot.

– Skrati! – dobaci Bid nestrpljivo.

– Dakle – dodade Brent uzdišući – nedavno me je posetio Vili i ponudio mi posao oko vađenja izvesnih stvari iz reke, za dobru nagradu. Posumnjao sam da je u pitanju veliki zalogaj, napio ga i sve mi je ispričao...

– Naravno, to je bila njegova velika greška – isceri se Bid. – Ubio si ga i uzeo mu sat?

– Tačno – potvrdi Brent kratko. – Ali, tu je iskršao problem. Pošto je znao da sam pohlepna hulja kao i on sam, Rembouz je pre polaska poslao u moju ekipu jednog svog čoveka. Taj je stupio kod mene u službu i držao me na oku, a da tako nešto nisam ni slutio.

– Ispao si naivčina. A posle?

– Kada je mrcina Rembouz nestao, taj prokletnik me je pratio kao senka i saznao da je sat kod mene. Jedne noći mi je pod nekim izgovorom upao u sobu i onesvestio me. Kada sam došao k sebi, odmah sam video da mi je obio fioku u stolu i uzeo sat.

– Je li to bio..?

– Kirk Kendel – dopuni ga Brent klimajući glavom. – Poslao sam poteru za njim, ali kako se završilo, znaš i sam. Eto zbog čega taj sat toliko vredi. Naravno, vredeće manje, ako se o svemu više sazna...

– U pravu si – složi se revolveraš.

– Nego... da nisi ovde nešto propustio? Na primer, koliki će biti moj deo?

Brent ga odmeri.

– Mislim da je četvrtina sasvim razuman predlog..?

Bid odmahnu glavom.

– Samo nas je dvojica, Brente. Mislim da bi pola – pola bilo mnogo poštenije, zar ne?

Bivši kapetan se namršti, ali odmah zatim njegove usne se izviše u kiseo osmeh.

– U redu... pristajem – rekao je nevoljno. – Ionako ga ima i previše.

Utom su se spolja začuli glasni povici.

Žagor i muzika u salunu smesta utihnuše.

– Šta se desilo? Šta je bilo? – vikali su uzbuđeni glasovi.

– Ubijen je šerif!

– Šerif? Naš šerif? Ko ga je ubio?

– Nađen je pored još jednog... Valjda je obračun!

Bid i Brent se ćutke pogledaše.

* * *

Dok je u „Kvins baru“ mirno ispijao brendi i posmatrao gužvu na ulicama. Vesti o mrtvima kao da ga se nisu mnogo ticale. Što se njega lično tiče, nikada nije bežao pred bilo kim. Tako je bilo i sada; jednostavno ih je čekao

da dođu. Bivši mornar sam ili zajedno sa svojim ljudima. Svejedno. Broj neprijatelja nikada ga nije plašio kao što ga nije plašila ni sama smrt. On joj se na neki način i rugao, odnosno, kao da ju je izazivao ili čak želeo.

Sve je to počelo još onda kada je saznao za svoju bolest. Bivši zubar iz Džordžije doživio je to saznanje kao osudu na smrt i od tada se ravnodušno ponašao prema njoj; ako nešto mora doći, nega stigne što pre, mislio je...

Napustio je rodnu Džordžiju i pošao na Zapad, do predela sa suvljom i zdravijom klimom, ali sa uverenjem da je to uzaludno. Postao je čovek koji živi od danas do sutra, kockar koji igra u novac i život. Mnogo puta je hladnokrvno čekao da mu smrt pruži svoj ledeni poljubac, ali ga je ona uvek za dlaku obilazila.

Vreme je teklo i bolest je nekim čudom prošla, a senka smrti više nije tamnela njegove horizonte. No, legenda je već bila stvorena; legenda o Doku Holideju koga metak ne pogađa i kome nema ravnog u pokeru i potezanju revolvera. Ona je obišla Zapad brzinom munje i pretvorila se se u stotine istinitih i izmišljenih priča o podvizima nenadmašnog Džordžijanca. Naime, i oni koji su ga poznavali kao i oni koji su o njemu samo slušali, govorili su o Doku sa strahopoštovanjem, bez obzira da li su mu se divili ili ga mrzeli. I jednima i drugima hladni dah smrti ledio je srca kada bi se sreli sa prodornim pogledom njegovih sivoplavih očiju.

Naravno, takav čovek brzo je postao pravi magnet za ubice i lovce na slavu koji su ga progonili sa suludom strašću. Istovremeno je bio prava mora za

čuvare zakona. Gde god bi došao, uvek bi hodao kroz oblake barutnog dima, a odlazeći, ostavljao je za sobom smrt iako tako nešto nije tražio niti želeo. Branio se instinktivno i na njegovu sreću uspešno; ruka mu je bila brža i preciznija od samog oka. Tako je stekao ugled „čarobnjaka sa koltom“, a oni koji su imali prilike da ga vide na delu mogli su da potvrde da je to bila sušta istina.

I ovde, u Hanibalu, Brent, Doner i ostali organizovali su pravi lov na njega. Naravno, nije se uplašio, ali se nije ni naljutio... To što se s njim događalo smatrao je delom svoje uklete sudbine.

Ipak, nije bio obeshrabren, nije ustuknuo niti se predavao. Tako se osećao i sada, sedeći u „Kvins baru“; čekao je da ga otkriju sa čudnim, za običnog čoveka neshvatljivim mirom.

To se ubrzo i dogodilo.

Danijel Krozbi zastao je na ulazu lica bledog kao kreč. Pogled mu je bio nekako mutan, a ruke ravnomerno odmaknute od opasača...

Holidej ga je spazio i začudio se zbog čega je bandit izabrao otvoren put prema njemu, a ne zasedu. No, to mu je odmah zatim postalo jasno.

Istoga trena jedan od prozora na ulicu prsnuo je u komadiće i cev puške uprena je pravo u njega. Iza nišana, u trenu je ugledao široko, besom izobličeno lice Džeralda Brenta.

Na drugoj strani, Rens Bid se pojavio iza Krozbiya i pomerio ga sasvim u stranu. Osmehivao se kao da vidi dobrog starog prijatelja.

– Reci mu da ne mrda! – zaurao je Brent sa prozora.

– Čuje te on, kapetane! – dobacio mu je revolveraš.

Ono malo posetilaca u baru istoga trena je poustajalo. Legli su na pod ili se povukli u neki sigurni ugao.

Oslonjen na laktove, Dok se zabavljao čašom posmatrajući kao se brendi kovitla u koncentričnim krugovima.

Rens Bid je polako seo za jedan sto i prekrstio noge.

– Dolijao si, Dok! – izustio je likujući. – Svima nama ponešto duguješ, a sada je došlo vreme plaćanja!

Kockar je i dalje ćutao.

Bid pokaza na prozor.

– Brentu duguješ sat, meni za ono u Dedvilu, a Krozbiu si ubio najboljeg prijatelja. Šta misliš, šta će porota odlučiti?

Džordžijanac uopšte nije hajao za Bidovo brbljanje. Bez žurbe je prineo čašu ustima i povukao gutljaj, kao da se ne nalazi na samom pragu smrti.

Bida je zadivila njegova mirnoća, ali je Krozbipla plašila i ledila mu krv u žilama. Zato je poželeo da se sve završi što pre. No, Bid nije bio tog mišljenja; hteo je da uživa u protivničkim mukama i prvo ga ponizi, a onda potuče sa zadovoljstvom.

Sada je bila prava prilika za to.

Ali, izgleda da nije mogao da je iskoristi pošto se i Brentu žurilo.

– Ne zanovetaj, Rense! – dobacio je ljutito. – Skloni se u stranu i pusti da ga prepolovim!

– A ako pogodiš sat? – pecnu ga revolveraš.

Brent nije odgovorio; onda se cev njegove puške podigla uvis istovremeno kada se začuo neki tup udar.

Bid se trgao.

– Šta je to, Brente? – upitao je nervozno. Naime, bivši kapetan je bio njegova zaštitnica i osiguranje. Ako bi mu nešto desilo, zapao bi u velike nevolje. Jer, znao je da će Holidej potegnuti revolver brže i od njega i od Krozbija.

Međutim, cev puške se vrati u normalan položaj i njemu laknu.

– Jesi li tu? – upitao je.

– Tu sam! – odvratio je glas, ali ne Brentov.

Bid poskoči; istovremeno, sa prozora planu hitac i šešir sa Krozbijeve glave odlete prema lampi na stubu.

– Grom i pakao... – progunda lepotan i munjevito se maši oružja. Ali, revolvera se mašio i Holidej. Zapucali su skoro istovremeno, no revolveraš sa devojačkim licem bio je za delić sekunde sporiji; okrvavljena ruka mu je klonula pored tela, a zadimljeni „smit veson“ kliznuo je na pod.

– Opet si me nadigrao... – procedio je ranjeni Rens Bid.

Krozbi je već podigao ruke uvis; prošle su ga sve osvetoljubive želje i sada je samo gledao kako da se izvuče iz svega ovoga. Ostaviće i Hanibal i Brenta i ceo ovaj kraj miljama iza sebe... Ni okrenuti se neće!

A onda se trgao iznenađeno ustuknuvši.

Nemoguće! Zar je to bio duh? Bio je prisutan kada je ovaj čova izdahnuo na njihovim rukama, raznet Donerovim metkom.

A sada se opet pojavio sa onim istim šašavim cilindrom na glavi i kaputom koji ga je gutao... Čip Niven!

Lutalica iz Ajove držao je Brentovu pušku i pogledao u Holideja šeretski se osmehujući.

Dok klimnu glavom i uzvratu mu osmeh.

– Zaista si mi pomogao.

– Ne verujem, mada je to lepo čuti. To jest, ubeđen sam da biste ih sredili i bez moje pomoći.

– Šta je sa onim napolju? Da li si ga dobro udario?

Čip namignu.

– Taman toliko da nije ni zevnuo. Nego... šta su se toliko okomili na vas?

Dok izvadi iz džepa pozlaćeni džepni sat i podiže ga uvis.

– Zbog ovog! – rekao je.

Čip zviznu kroz zube.

– To? Pa to je običan sat! Nešto mi liči na..

– Da, to je sat koji si prokockao u Dedvilu – podsetio ga je Dok.

– Tako je! Ali... ne shvatam šta će im to čudo koje čak i ne radi?

– I mene to zanima – složi se Džordžijanac koji je još uvek stajao laktom oslonjen o šank. Kolt mu je mirovao u futroli i nije mario što su Krozbi i Bid bili naoružani i još uvek predstavljali opasnost.

Utom je sa prozora prasnuo hitac! Kožni privezak pukao je u Holidejevih rukama i tupo zveknuvši, sat je pao na pod.

Čip se uplašeno trgao.

– Ostanite svi na svojim mestima! – zapovedio je muški glas sa prozora, a odmah zatim te stroge reči poduprlo je par pušćanih cevi.

Holidej se nije micao; na njemu se nije moglo primetiti da li nešto oseća ili pokušava bilo šta da preduzme.

Međutim, čak i njegove oči su iznenađeno blesnule kada se na ukazu pojavila Petriša Klej!

* * *

Devojka je nosila dugu crnu večernju haljinu obnaženih ramena sa dubokim dekolteom. Ličila je na otmenu dama i njena pojava na jeftinom mestu kakav je bio „Kvins bar“ delovala je u najmanju ruku čudno.

Oko nje su stajali Barklesovi čuvari reda sa otkočenim revolverima. Bilo ih je petorica.

Les Barkles je stajao odmah iza devojke, onako visok, bele kose i kože opaljene suncem. Na sebi je imao tamno odelo sa reverima od tankog, sjajnog somota. Bio je visok, lepo građen i imao negde oko četrdeset i pet godina.

Petriša Klej mu se zanosno osmehnu.

– To je ono što ste želeli? – upitao je Barkles pokazujući prema satu koji je ležao kraj kockarevih nogu.

Ona kratko klimnu glavom.

– Ja se držim pogodbe, gospođice Klej – dobacio je vlasnik broda i dao znak jednom od momaka da donese sat. – Vi ste svoje uradili, a ja vam se sada odužujem... Divni ste, zaista...! – dodao je i galantno joj poljubio ruku.

Čip napravi grimasu kao da će pljunuti, no, ipak se u poslednjem trenutku zadržao.

– A oni? – upitao je jedan od Barklesovih ljudi.

– Pripazite na ulaz dok ne ukrcam gospođicu Klej! Neka se niko ne pojavljuje napolju pola sata! Posle toga dođite na posao, momci!

Petriša Kej je pogledala u Holideja kao da je htela nešto da mu kaže; činilo se da se nekoliko trenutaka premišljala, a onda kratko uzdahnula i oslonjena na Barklesov lakat izašla napolje.

I ostali su se povukli, ali ne daleko. Motrili su na ulaz po Barklesovom naređenju i bila bi prava ludost izaći im na nišan.

Rens Bid je drugom rukom pridržavao ovu ranjenu i tiho stenjao. Dok ga je neko vreme posmatrao, a zatim se obratio Čipu:

– Pred kućom je moj konj, drugar. Donesi mi torbu sa sedla.

– Torbu? Kakvu torbu?

– Ima samo jedna – dobaci Holidej kratko.

Čip je poslušao i ubrzo se vratio noseći torbicu od krokodilske kože koju je Dok uvek nosio sa sobom. Tu su bili njegovi instrumenti i najneophodniji lekovi.

– Pruži ruku, Bide – rekao mu je bez okolišenja.

Revolveraš je shvatio o čemu se radi. Ipak, nekoliko trenutaka je oklevao posmatrajući čoveka pred sobom u nedoumici.

– Zašto to činiš, Holideje? Pa... hteo sam da te ubijem! Ti to znaš, zar ne?

– Znam – odvrati ovaj mirno.

– Verovatno ću to isto želeti i kasnije.

– Znam i to.

Lepuškasti revolveraš mu pruži ruku.

– Ti si čudan čovek, Dok – kazao je posle kraćeg razmišljanja. – Zašto pomažeš neprijatelju?

Ovaj je neko vreme ćutao i radio.

– Trenutno sam samo lekar – odvratio je zatvarajući torbu. – Sledeći put se čuvaj!

Izgovorio je to takvim glasom da je Bida prošla jeza.

– Ali... ko je ona devojčura? – upita revolveraš oklevajući. – Poznaješ je?

– Malo.

– Dozvolio si da ti odnese sat...

– Nije ni vredelo.

– Nije?! Oh, vredelo je čitavo bogatstvo! Nemaš pojma koliko je vredelo!

– Zaista? Reci onda koliko? – zapitao je Holidej.

Ali, revolveraš je ućutao.

Dok se nadmoćno osmehnu.

– Nije imala sreće – rekao je spremajući se da izađe. – Uzela je pogrešan sat.

– Čekaj! Znači... onaj sat...?

– Naravno, još uvek je kod mene. Ali, on pripada Čipu koji treba da odluči šta će s njim.

Rens Bid zakoluta očima.

– On? Ta skitnica?! Ne daj ga njemu, jer će ga prodati za dva dolara i sve će propasti!

– Šta će propasti?

Bid mu nije odgovorio. Shvatio je da ga Dok vešto navodi da mu kaže ono što je morao da čuva kao strogu tajnu.

Nisu više razgovarali.

Džordžijanac je zatvorio torbu i izašao u noć. Odmah zatim i Čip Niven se ćutke izgubio.

* * *

U širokoj prostranoj preriji osećao se miris bufalo trave i treperio zvuk usne harmonike. Skitnica iz Ajove, Čip Ni-

ven, klatio se u sedlu svog Blekija na putu za Springfield.

Podneblje Misurija bilo je za njega suviše vruće, pa je krenuo dalje.

Pošao je vozom, ali pošto nije imao da plati kartu, železničari su i njega i Blekija izbacili iz furgona u Montriju. Bez nervoze je nastavio prerijom i prešavši dobar deo puta, približavao se Velačo Kriku.

Bio je švorc kao i ranije, ali je vero- vao da će se negde snaći. Nadao se da je na Zapadu bilo još dobrih ljudi koji će mu ponuditi bar jedan obrok. Ako ih ne bude našao, moraće ponešto i da ukrade.

Velačo Krik se nalazio na reci Baton, obrastao u zelenilo i močvarni gustiš. Umesto prašine, uličice je ispunjavala voda, u stvari, čitav splet malih zagađenih kanala. Smrad koji se širio zasmetao je čak i Čipu, pa bi produžio dalje da na jednoj kući nije ugledao natpis: „Salun i kockarnica M. Riplija“.

U stvari, bila je to najobičnija mračna jazbina u kojoj su se teško prepoznavala lica ljudi koji su sedeli za drvenim, grubo istesanim stolovima. No, Čip je još sa vrata primetio kockarski sto na izdignutom podijumu sa zavesama od prljavog crvenog somota. Za njim su sedela trojica neobrijanih prljavih igrača sa čizmama do polovine ogrezlih u sasušeno blato.

Znajući da ne može da bira društvo, on je prišao stolu i neko vreme posmatrao igru. U prvo vreme ga uopšte nisu primećivali. Tek kod drugog deljenja, jedan bradonja snažnih ramena podigao je glavu i žmirnuo.

– Igrao bi, a? – upita gromkim glasom.

– Pa...

– Nemaš para? – „čitao“ ga je ovaj smijuljeći se. – Uloži konja!

– Eh, Blekija ne mogu! – usprotivi se Čip odlučno. – Imam samo jedan sat...

– Da vidimo kakav je.

Čip izvadi pozlaćeni sat koji mu je Dok vratio u Hanibalu. Grdosija ga je protresao, prineo uhu, a onda gadljivo odmerio.

– Pa ne radi!

– Ali je zlatan! – nije se dao Čip.

Čovek je ćutke odmeravao časovnik na dlanu.

– Može pet? – upitao je Čip.

– Može jedan! – odbrusi bradonja i strpa sat u džep.

– U redu – pristade ovaj i sede.

Tako je džepni sat Vilija Rembouza zbog kog je palo toliko krvi, promenio vlasnika i zagubio se u Velačo Kriku.

Tajna potopljenog blaga bila je zauvek zakopana.

Nešto kasnije, Čip je izgubio igru i razočarano ustao.

– Ako imaš konja, možeš da nastaviš.

Iako je bio skitnica najčešće bez prebijene pare, Čip nije bio takav bednik da proda svog vernog Blekija.

Zato je izašao, seo na jedan kamen i počeo da prebira po džepovima. Kada bi našao koji cent barem da kupi jedan sendvič! Tražio je dalje, sve dok u jednom džepu nije napipao neki zamotuljak.

Koliko se sećao, tu nije imao ništa.

Izvukao je ruku i prebledeo; među prstima mu se nalazio svežanj dolarskih novčanica!

Brzo se skupio i počeo da broji; nemoguće da toliko ima, stvarno nemoguće!

Sto dolara, sto pedeset? Ne, ima više... i to mnogo više. Brzo je savio novac jer nije smeo dalje da broji.... Samo, otkud taj novac u njegovom džepu? Da nije u pitanju kakava zamka?

Da možda nije obukao tuđ kaput?

Ne, naravno da nije, jer je ovaj „model „ na njemu poticao još iz Ajove. Njegovo je... Ali, otkuda onda novac?

Jedini odgovor ležao je daleko iza njega, u Hanibalu. Samo je jedan čovek to mogao neprimetno da mu tutne u džep! Samo on, Dok Holidej!

Mutilo mu se u glavi od svega; otvarao je šaku, gledao u novac, a onda je ponovo zatvarao. Čipe, čoveče, mislio je u sebi, ovo ne možeš tek tako da držiš. Ne smeš ni da se kockaš pošto će posumnjati da si ga negde opljačkao, ne smeš ni da se napiješ pošto će pomisliti da imaš dosta novca i neko te zbog toga može ubiti.

Posle nekog vremena, Čip Niven se otreznio i počeo da diše drugačije. Krenuo je dalje, odlučan i spokojan.

Valačo Krik je bio samo ružna, prolazna uspomena na močvaru, blatnu ulicu i mračna lica u salunu.

Springfild će biti grad u kome će nešto početi; prvo će baciti šešir, pa onda i kaput. Najzad – moraće da se okupa i obrije.

A onda? Ah... možda jednog dana...!

* * *

Stići brodom koji plovi Misurijem za Džeferson Siti, a odatle prema bostonskim planinama i Arakanzasu – to je bio Holidejev plan negde u sumrak meseca jula.

„Misuri Kvin „ je plovio rekom poput kornjače; za njom je ostajao veliki trag koji se razbijao u stotine talasića što su hrlili prema obali.

Sunčev disk oslanjao se na ravnicu kao na zapaljen cvet.

Dok Holidej je potražio slobodno mesto u brodskom baru. Prostorija nije bila velika, ali se moglo nekako smestiti uz sam šank.

– Brendi! – rekao je dajući rukom znak barmenu.

Ovaj klimnu glavom i dodade:

– Imam poruku za vas.

Kockar se mamršti.

– Od koga?

Čovek pokaza u ugao; Dok se okrete i tamo ugleda Petrišu Klej. Koketno mu se osmehivala.

Posle nekoliko trenutaka, lagano je ustao i došao do njenog stola. Bila je lepša nego ikada. Lice joj je sinulo čudnim sjajem kada je u njegovim očima spazila tračak divljenja.

– Zar nećete da sednete? – ponudila ga je.

– Hoću, pošto želim nešto da vas pitam – odvrati Dok mirno. – Ko ste vi?

Ona podiže obrve i uzdahnu.

– Niste zabavljačica niti pevačica – dodade Holidej paleći cigaru. – Radite za neku kompaniju?

– Bravo! – uzviknula je iznenađeno.

– Radim za Osiguravajuće društvo, odnosno, za mister Robinsona iz Sent Luisa. Njemu je povereno osiguranje zlata iz banke braće Vivers u Tumbakvi. Zlato je nestalo na providan način, ali dokaza za pljačku nije bilo.

– Slušam vas – ohrabrio ju je Dok.

– Pune tri godine smo pratili Rembouza, kapetana broda sa koga je zla-

to nestalo. Ničim se nije odavao, ali ja sam bila uporna. Najzad ga je izdalo strpljenje i pošao je na put...

– Zlato je prebacivano brodom?

– Da. Mislili smo da je to prilično neupadljiv način; naime, maskirali smo ga u bale sa pamukom i preobukli ljude u obične putnike i mornare. Onda su oni nestali, a brod se zapalio. Tvrdnja o nekom napadu sa obale i eksploziji kotlova bila je naivna, ali sud drugu nije mogao da prihvati.

– Policija?

– Tapkala je u mestu... Dakle, konačno je Rembouz krenuo u Sent Džozef i ja za njim. Poslednji put je viđen u krčmi Džeralda Brenta, a onda se o njemu više ništa nije čulo. Zatim je Brent počeo da juri nekog čoveka... Morala sam sve to da povežem, ali u ruci nisam imala ništa opipljivo. Sledila sam samo svoj instinkt... sve do Hanibala, gde sam čula priču o satu Vilija Rembouza.

– Kako ste je čuli?

Devojka se osmehnu.

– Profesionalna tajna. Ako baš želite da znate, po krčmama sam glumila devojku za zabavu i naletela na jedan interesantan razgovor o tome.

– U čemu je tajna sata?

– Na njemu je tačno ucrtano mesto gde je zlato potopljeno. Taj sat bi bio vrhunac mog uspeha.

– Bio bi? – tobože se začudi Holidej. – Zar već nije?

Petriša Klej se vragolasto osmehnu.

– Vi me potcenjujete, Dok! Onaj sat koji sam uzela od vas u „Kvins baru“ nije Rembouzov, zar ne?

– Kako znate?

– Potpuno sam ga rastavila i nigde nisam pronašla bilo kakav crtež. Osim toga, radio je, za razliku od onog pravog...

Holidej je samo ćutao.

– Ne pitate koliko zlato vredi? – dobacila je devojka.

– Ne. Treba li?

Ona se uozbilji, a brada joj neprimetno zadrhta. Kada je progovorila, glas joj je zvučao šuplje i preteći.

– Želim taj sat! – kazala je oštro.

– Sad odmah!

Dok je hladno odmeri.

– Ne znam o čemu govorite. Sat nije kod mene.

– Blefirate! Gde bi mogao da bude?

– Kod onog koji mi ga je i dao. Ali, taj nije ni blizu niti pak znam na koju stranu je otišao.

– Lažete!

Holideja obli rumenilo.

– Vi se zaboravljate – odbrusio je hladno. – Ali, pazite da ja ne zaboravim da ste dama!

Ona naglo ustade, grčevito stežući rukama sjajnu torbicu.

– Dobićete procenat ako mi ga predate! – dodala je kao poslednji pokušaj da ga privoli.

– Kazao sam vam da ga nemam.

– Ne mogu da vam verujem!

– To i ne očekujem – slegnu Dok ramenima. – Verujte kome hoćete.

Ona se ljutito okrete i napusti bar žurnim koracima.

Kakva žena, pomisli Holidej sa uzdahom. Nedostajalo je samo da otvori torbicu i pripuca iz „deringera“.

Lagano je izašao na palubu i pogledao oko sebe.

Iz brodskih dimnjaka kuljao je crni dim i stapao se sa nebom. Suton se polako spuštao na reku, a svež povetarac lagano se razvlačio nad vodom i odnosio stub dima prema istoku.

Iz razmišljanja ga je trgao krik žene!

* * *

Dok se okrenuo kao puma, određujući pravac odakle je zvuk mogao da dopre.

No, čuo je jedino šum vode pod pramcem.

Brzo se udaljio od ograde i pribio uz zid kabine spuštenih roletni. Ponovo je čuo krik, ovoga puta mnogo prigušeniji. Pritom se čula i psovka i on shvati da se nešto dešava iza prvih vrata. Udario je nogom u bravu i upao unutra sa koltom u ruci. Prizor je sagledao kao pri svetlosti munje: Džerald Brent je držao Petrišu Klej šakom joj pritisnuvši usta, dok joj je Bid pretraživao torbicu.

Revolveraš je bio zatečen; osim toga, jedna ruka mu je bila zavijena pa nije mogao da reaguje kako treba. Ali, prevejani Brent se nije zbunio; izvukao je oružje istog trena kada joj pritisnuo cev revolvera uz glavu.

– Baci oružje ili će ona stradati! – grmnuo je.

Dok je stao kao ukopan, dok se Rens Bid iskezio odbacivši torbicu daleko od sebe.

– Ni ovde nema ništa! – dobacio je Brentu.

– Uzmi mu revolver! – povika bivši kapetan.

Dok je držao revolver podignut uvis.

Bid se kolebao. Sa ovakvim protivnikom nikada nije bio načisto. Nije li dovodio život u opasnost ako mu pride bliže?

– Sat nije kod nje – dobaci kockar Brentu.

– Zar? Ali, video sam kada ga je uze-la! – proderao se.

– Govorio sam da sat nije pravi – javio se Bid. – Ali, on mi nije verovao!

– Ne verujem više nikome! Hajde, baci „kolt“, Dok!

Kockar je polako ispružio prste leve šake; za to vreme gledao je devojci pravo u oči i ona kao da ga je shvatila...

Prošlo je svega nekoliko trenutaka i Petriša iznenada „klonu“ u Brentovim rukama. Iznanađen, bivši kapetan se nije najbolje snašao i zakasnio za delić sekunde.

Niklovana cev Holidejevog „kolta“ munjevito se ispravila i izbacila smrtonosni narandžasti plamen prema Brentovoj ruci. On je nekoliko trenutaka nemo zurio u čoveka iz Džordžije, a onda zaurlao i ispustio kolt.

Što se Rensa Bida tiče, on je mirno podigao ruke ne želeći da reskira.

Devojka se odmakla od Brenta i pri-trčala Doku. Kosa joj je bila raščupana, a oči sjale od straha i gneva.

– Čitavi ste? – upita Holidej kratko.

– Jesam! – uzdahnula je. – Naišli ste u pravi čas...

– Samo smo tražili sat – dobacio je Bid praveći se naivan.

– A našli ste nevolje – dopuni ga Dok mirno. – Rekao sam da sat nije kod gos-pođice Klej. A nije ni kod mene!

– Ne verujem vam! – besneo je ranje-ni Brent.

– To je tvoja stvar, čoveče – odvrati Holidej muklo. – Ali, ako mi još jednom stanete na put, neću gađati u ruku!

Ali, Brent nije odustajao.

– Nećete me se otresti tako lako! – pretio je i dalje.

– Podsetiću te da je Rembouz ubijen u tvojoj krčmi – javila se devojka.

– Dovešću ti federalnu policiju na vrat, samo da znaš!

– Idi do đavola! – opsovao je bivši kapetan i ljutito izašao.

Bid pogleda prema vratima i lagano krenu za Brentom.

– Vi znate da sam ranjen – dobacio je pokazujući povoj na ruci. – Znam da ste džentlmen i da ne pucate u nenaoružanog čoveka.

Holidej ga suvo odmeri.

– Ne računaj mnogo na to. Kada si promenio doktora?

– Promenio? – začudi se Bid. – A šta... šta to treba da znači?

– Taj zavoj nije moj, Rense. Neko drugi ga ti je napravio, ali prilično nevešto.

– Kako...? – procedi Bid i nehotice pogledavši u ruku.

– Cela šaka ti je zavijena – nastavio je Holidej. – A ispod tog zavoja možda držiš i mali pištolj, zar ne?

Rens Bid nije više mogao da podnese kockarevu hladnokrvnost. Sa divljim krikom je uzmakao i podigao ranjenu ruku.

– Neka si proklet! – povikao je izbezumljeno.

Odmah zatim, ispod zavoja se začuo pasak; iz šake je prema Doku sevnula vatra, a zrno mu je oprljilo obraz i zabolo se u dovratak.

Petriša Klej je prinela ruke ustima i kriknula.

Tren posle toga, Holidej je opalio s kuka, malo pognut. Jedan jedini hitac bio je dovoljan da okonča revolverašku karijeru Rensa Bida. Naime, ubica lepuškastog lica dobio je metak u srce. Osetio je oštar bol i klonulost i odmah znao da je gotovo. Shvatio je da iz nje ga ističe život i sa nevericom slepo zurio u protivnika pred sobom. Iz grla mu se oteo očajnički krik, a na usta mu je potekla krv.

Pucnjava je privukla pažnju, tako da se pored Rensa ubrzo našao kapetan broda i nekoliko mornara. Posmatrali su čoveka koji je izdisao kraj njegovih nogu pokušavajući nešto da kaže...

– Vi ste pucali? – upita kapetan Doka.

Ovaj bez reči klimnu glavom.

– Pa to je ubistvo! – povika čovek u zagasitoj uniformi.

– To je samoodbrana, mornaru – dobacio je mirno, a onda se okrenuo prema Bidu. Pogledi im se za trenutak susretoše.

– Dok... – mucao je mladić jedva čujno.

– Čujem te.

– Onaj... sat... Da li je... kod tebe... zaista...?

– Veruj mi da nije – odvrati Dok ozbiljno.

Bid se slabo osmehnu.

– Znaš... ipak sam ti verovao... da nije...

Onda mu je pogled postao ukočen i staklast.

Bio je mrtav.

Holidej je ispružio ruku i sklopio mu oči. Izgledao je kao dete u dubokom

snu: kosa boje zrelog žita ostala je rasuta pod njim kao neki veliki žuti cvet.

* * *

Sasvim usamljen, zahvaćen nekom vrstom ludila, Džerald Brent se šunjao palubom u potrazi za kockarom. Bio je tih i krio se od ostalih putnika koliko god je mogao. Ranjenu ruku držao je ispod kaputa, dok je zdravom pridržavao „kolt“.

Zavirio je u malu salu za kartanje, ali tamo ga nije našao. Nije ga bilo ni u baru.

– Prokletstvo! Nije valjda odleteo...
– mrmljao je bivši kapetan u bradu.

Nastavio je da hoda držeći se senki, osluškivajući i vrebajući pogledom svaku sumnjivu priliku koja bi ličila na kockara. Ali, sve je bilo uzalud...

No, kada se najmanje nadao, opazio je Petrišu Kej pored ograde, odmah blizu čamca za spasavanje.

Lice mu se odmah ozarilo. Ona će me odvesti do kockara, pomislio je. Zato je duboko udahnuo i uputio se prema njoj mačjim korakom. I taman kada joj je stao iza leđa i spremao se da je oslovi, začuo je iza sebe neki glas, hladan poput glečera.

– Ne mrdaj, Brente!

Zastao je sa hiljadu psovki na vrh jezika. Naravno, znao je o kome se radi i shvatio da ga je taj neverovatni čovek ponovo nasamario...

Petriša Klej se mirno okrenula i pogledala ga. Znači, ona je takođe znala da će Dok naići. U stvari, bila je odličan mamac za budalu kao što je on!

– Ne podiži kolt! – opomenu ga Dok strogo. – Odmah ga pusti dole!

Naravno, morao je da posluš.

Otvorio je šaku i revolver je lupio o drveni pod.

– Podi napred!

Krenuo je nekoliko koraka i stao.

– Još napred!

Ćutke je hodao, sve dok se nije zastavio pred ogradom.

– Preko ograde!

Hteo je da se okrene, ali je jasno čuo zapinjanje oroza..

– Kreni!

– Ruka mi krvari...

– Drži je iznad vode!

– Slabo plivam...

– Napred!

Bivši kapetan prekorači ogradu.

– Platićeš mi za ovo jednoga dana, Holideje! Da znaš, živeću samo za taj trenutak!

– U redu, ali do tog dana treba doplivati... Skači!

– Ne...

Holidej je opalio i zrno je zakačilo Brentov rukav. Uplašen pucnjem, izgubio je ravnotežu i glavačke se strmoglavio preko ograde. Njegov urlik zaparao je zvezdanu noć i preplašio jato ptica na suprotnoj obali.

Dok je upravio cev kolta prema velikom čamcu i sa nekoliko uzastopnih hitaca presekao konopce koji su ga držali; oslobođen, čamac udari o ivicu palube, a onda bućnu u vodu.

Petriša Klej ga je posmatrala sa neskrivenim divljenjem.

– Mislila sam da ste okrutniji – kazala je tiho.

On se blago osmehnu.

– Treba stići čamac – dobacio je.

* * *

Bilo je rano jutro kada je devojka osetila da se brod ne kreće. Brzo je navukla ogrtač i izašla napolje. Sunce je već izašlo i nagoveštavalo topao i sunčan dan.

– Zašto smo stali? – upitala je jednog mornara koji je poslovaao oko nekog konopca sa sidrom.

– Neko se iskrcao – odvratio je ovaj.

– Stvarno? Pa, kakava je ovo luka? – začudila se Petriša.

– Nikakva, gospođice. Samo... onaj čova je dao kapetanu pedeset dolara da ovde pristane. I otišao je...

Devojka potrča do ograde, žmirkajući zbog sve jačeg sunca.

Brod je već počeo da se otiskuje.

Na obali, utonuo u žuti pesak, divan indijanski ždrebac veselo se poigravao grivom. U njegovom sedlu nalazio se jahač u crnom koji je sedeo pravo kao

sveća. Svakome ko bi ih pogledao u trenu bi se učinilo da su čovek i životinja jedno.

Jahač ugleda devojku i podiže ruku u znak pozdrava.

Uzvratila mu je i iznenada osetila neobjašnjivu tugu. Odmah zatim na njenom lepom licu zablistale su suze. No, Dok je već jahao napred, ne okrećući se...

Brod se sve više udaljavao od obale i od jahača. Pod kosim jutarnjim zracima konji i konjanik veoma brzo su se pretvorili u jednu crnu, usamljenu tačkicu.

– To je taj koji se iskrcao – dobacio je mornar. – Poznajete li ga?

– Ne baš dobro – uzdahnula je Petriša. – U stvari... njega niko zaista i ne poznaje...

Onda je crna tačkica iščezla sa vidika, odnosno Dok Holidej je nestao iz života Petriše Klej. Otišao je da bi na drugom mestu zakoračio u novu legendu...

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLJESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
dinara

Poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002